

AVE MARIA

JUNIJ

1950

FROM:
FATHER BERTRAND
St. Mary's, Loment

Dupl.

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Izdajajo
SLOVENSKI FRANČIŠKANI
v Združenih državah Amerike

Naslov - Address:
AVE MARIA
Box 608
Lemont, Illinois
Telephone: Lemont 494

Naročnina - Subscription rate:
U.S.A. - \$2.50 letno
Izven U.S.A. - \$3.00 letno

Naročnina Tvoja je dar v
podporo ubožnejšim sloven-
skim fantom, ki se obrazujejo
za slovenske duhovnike v le-
montskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov
se spominjamo v lemontskem
samostanu v svojih molitvah,
pri sv. mašah in pri drugih
duhovnih opravilih.

Urednik - Editor:
FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.
Upravnik - Business Manager:
FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Printed by
AVE MARIA PRESS
Lemont, Illinois

JUNIJ, 1950

LETNIK 42

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Sv. Alojzij Gonzaga - P. Alojzij, o.f.m.	3
Še enkrat na Kitajsko - Fr. Bazilij, o.f.m.	5
Kako smo se imeli v Titovih ječah	8
Novomašniku (pesem)	10
Dva naša novomašnika - P. Odilo, o.f.m.	11
Romarski zvonovi - P. Odilo, o.f.m.	14
Terezija Neumann	18
Marija na Svetih Gorah - P. Odilo, o.f.m.	23
Lemontski odmevi - Samostanski firbec	25
Kramljanje na zapečku	28

Published once monthly - twice in October - by the
Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the
interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office
of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at special rate of postage pro-
vided for in section 1103, act of October 3, 1917.
Authorized July 14, 1945.

PD 224/1965

Evangeljski prizori

In prinašali so k Njemu vse bolnike in obsedence.

JEZUS JE V SOBOTO ozdravil obsedence v kafarnaumski shodnici in isti dan je ozdravil tudi Petrovo taščo v hiši Andreja in Petra v Kafarnaumu. Ko se je zvečerilo in je sonce zašlo, so ljudje k Jezusu prinašali vse bolnike in obsedence, da bi jih ozdravil. Zaupanje so namreč imeli v njega, ker so videli njegove čudeže in vest o njih se je hitro raznesla po vsem Kafarnaumu in okolici. Prinesli pa so jih šele po sončnem zatonu, ker prej niso smeli zaradi sobotnega počitka, ki je nastopil v petek zvečer in trajal do sončnega zatona naslednjega dne. In po judovskih pravilih je bilo prepovedano prenašati bolnike v soboto iz enega kraja v drugega. Zato so torej ljudje nepotrpežljivo čakali na sončni zaton.

Mrak torej lega na zemljo in v mraku vodijo in nosijo Kafarnaumljani svoje bolnike k čudovitemu Preroku iz Nazareta. Skoraj dobesedno je bilo vse mesto zbrano pri vratih Petrove hiše, kjer je Gospod stanoval. In nepopisno dober in usmiljen je Jezus sredi revnega ljudstva, med nesrečnimi bolniki. Mnogo takih je ozdravil, ki so trpeli za različnimi boleznimi, in izgnal je mnogo hudih duhov, katerim je branil kaj govoriti o njem. Na vsakega posebej je verjetno položil roko in tako vsakemu dal priliko iz neposredne bližine videti njegovo obličje in spoznati njegovo božjo dobroto. Ravnal je kot Gospod življenja in smrti; vse bolezni je ozdravil na isti način, brez prejšnje preiskave ali posebnih besedi ali dolgih priprav, kot so v navadi pri zdravnikih. Njegov način ozdravljenja je že sam dokazal, da je on Bog sam, ki njegovi vsemogočnosti ni ničesar nemogoče.

Tudi po celem svetu vlada mrak - mrak nevednosti in zmote in greha, ki človeštvo zastirajo. Hudobni duhovi, duhovi teme gospodujejo. A v tej temi sveti Luč sveta, božji Odrešenik, in kamor seže njegovo vsemogočno oko, se vzdignejo črne megle, in kjer se pokaže njegova blagoslavljaljoča roka, tam zgine mrak.

"Glej Srce, ki je ljudi toliko ljubilo!"

Sv. Alojzij Gonzaga

21. junija

V ALOJZIJEVEM ŽIVLJENJU so se uresničili najvišji mladostni vzori. Od zgodnje mladosti je z junaško silo stremel za pravo veličino. Že neštetim je bil njegov vzgled v opomin in vzpodbudo. Mladina vsega sveta obhaja vsako leto njegov spomin s šestnedeljsko pobožnostjo. Eden najlepših svetnikov, prisrčen ljubitelj Matere božje, je gotovo sv. Alojzij. Že od zgodnje mladosti ga je mati vzgajala v molitvi in delu usmiljenja. Večkrat so ga našli v skritem kotu, ko je v molitvi slepal ročice. Prvo duhovno dejanje, ki se ga je spominjal, je bilo popolno darovanje samega sebe Bogu.

V Firencah se je Alojzijevo duhovno življenje lepo razvilo, ker ga domači niso motili. Opravljal je svoje najljubše molitve: sedem spokornih psalmov in male dnevnice na čast Materi božji. Vsak dan je pohitel k milostni Marijini podobi v servitsko cerkev. Ko je dobil v roke knjižico o rožnem vencu, je to pobožnost začel

redno opravljati in se utapljal v skrivnosti Marijinega življenja.

Nekoč je molil v cerkvi Marijinega oznanenja, ko se mu porodi misel, naj posnema Marijo in ji obljudi vedno devištvo. Odzval se je božjemu povabilu in po Mariji Bogu zaobljudil vedno devištvo. Velike milosti je dobil v povračilo; največja je bila ta, da nikoli ni čutil skušnjav zoper čistost. Marijo je poslej imenoval svojo posebno zavetnico in mater. Njej na ljubo je pazil na svoje oči, kadar je šel skozi mesto ali ko je moral biti v ženski družbi.

Iz Firenc sta Alojzij in njegov mlajši brat Rudolf šla v Mantovo. Tu mu je prvič vstala misel, da se odpo-ve prestolonasledstvu in postane duhovnik. Preko plemstva, bogastva, časti in svetnega razveseljevanja so njegove oči zagledale še vse višje in lepše: božje kraljestvo na zemlji in v večnosti. Izbral si je za geslo besede: "Kaj je to za večnost?" in v svitu tega gesla je vse presojal. Večnost mu ni bila strašilo; bila mu je Bog z vso ljubeznijo in popolnostjo. Ni se hotel omadeževati s svetom.

Ko je nadškof Karel Boromejski obiskal župnijo domačega mesta, ga je Alojzij pozdravil v imenu svojih domačih. Ko je nadškofu povedal, da še ni bil pri prvem sv. obhajilu, ga je ta pripravil in obhajal. Svetnik je obhajal svetnika. Odslej je bil evharistični Jezus skrivnostni magnet, ki je Alojzijeve misli in želje vlekel nase. Pogosto - kolikor so pač v tisti

dobi dovoljevali - je hodil k svetemu obhajilu.

Na dvorih so se v tistih časih zgodaj poročevali. Tudi za Alojzija je oče izbral nevesto. Večkrat bi moral biti v ženski družbi; znal se je pa spretno umikati in njegova boleh-

Sveti Alojzij moli pred Križanim

nost mu je bila večkrat v izgovor. Tem bolj pogosto pa je bil gost pri redovnikih. V stiku z njimi je živo čutil, kako je vse pozemeljsko prazno. Sedaj je šel v svojih namerah še korak naprej: sklenil je postati duhovnik v kakšnem redu; redovne zaobljube naj potrdijo in posvetijo njegovo slovo od sveta. V molitvi je iskal razsvetljenja, v kateri red naj stopi. Najrajši je bral o življenju svetnikov. Boga tudi za hip izgubiti izpred oči, se mu je zdela velika izguba.

Pred Marijinim oltarjem je jasno spoznal, da ga Bog kliče v redovno življenje. Alojzij takrat še ni imel osemnajst let. Celi hiši je bil novi mladi redovnik v vzpodbudo. Marljivo se je vadal v ponižnosti. Grajo je mirno prenašal, tudi če je ni zaslužil. Uboštvo je ljubil kot sv. Frančišek. Če je kdaj vneto vihtel metlo in brisal s posebno umazano cunjjo prah, so sobratje vedeli, da bo posebno visok obisk v hiši. Pa čim bolj se je poniževal, tembolj mu je rasel ugled. Njegova pokorščina je bila popolna. V vsakem predstojniku je videl Boga, in mu je bil pokoren zaradi Boga. Včasih mu je bilo to težko, zlasti ko so mu prepovedali spokorne vaje.

Živel je neprestano v božji pričujočnosti. Kadar je pogovor prišel na Boga, se je tihi in zamišljeni Alojzij razvnel in razgovoril. Molitev mu je bila prava slast. Zbranosti se je bil tako privadil, da je po šestih mesecih noviciata moral priznati, da je bil ves ta čas komaj toliko raztresen, kolikor se potrebuje za zdra-

MISIJSKI NAMENI

JUNIJ

ZA LETO 1950

Molimo za posvetitev domače duhovščine

vomarijo. Tako je imel sam sebe v oblasti, da so mu prihajale le tiste misli, katere je sam hotel. Marijo je od mladosti ljubil in častil. Rad je porabil zunanje prilike, da je za Boga kaj storil. Ljubezen do Boga se mu je tako silno javljala, da se je je moral braniti, drugače bi bil skopernel v njej.

Spolnil je obljubo, ki jo je njegova mati naredila pri njegovem rojstvu. Obiskal je hišico v Loreto. Bil je pri več svetih mašah v tej hišici in pobožno prejel sv. obhajilo.

Komaj 23 let star je zbolel na smrt. Sobratom je zatrdil, da bo umrl v osmini presv. Rešnjega Telesa. Osmina je pa šla že h koncu, zadnje jutro se je kar dobro počutil. Zvečer je postal slab, obhajali so ga

in vsakega je še v slovo objel. Ko je oče provincial to videl, ga je vprašal: "Brat Alojzij, kajpa delate?" "Na pot se odpravljam," je odgovoril. "Na katero pot," zopet vpraša predstojnik. "V nebesa," je pojasnil Alojzij. Nepremično je gledal v podobo Križanega. Hrepenel je po Jezusu in Mariji. Ko je osmina iztekla in je petek nastopil, je še rekel: "Jezus Marija," in izročil nedolžno dušo v roke Jezusu in Mariji.

Že 14 let po smrti je bil prištet med blažene. Mati je leto prej umrla. A videla je še vse priprave za proglasitev. Papež Benedikt XIII. ga je proglasil za svetnika leta 1726. in postavil za vzornika in patrona krščanske mladine leta 1726.

P. ALOJZIJ, o. f. m.

Fr. Bazilij, o. f. m.

Še enkrat na Kitajsko!

VSE LETO SO prijatelji "Ave Marije" spremljali p. Rudolfa OFM v kitajske misijone, prav do njegove prve postaje (Kiyang, v apostolski prefekturi Yungchov, Hunan), kamor je s svojima dvema spremljevalcema došel dne 14. aprila 1948. No, pa mu sledimo na njegovi poti do danes, saj ga ne smemo kar tako pozabiti!

Ob prihodu je vladal še v vsem misijonu mir, čeprav so se komunisti s severa že bližali. Toda misijonar se ne sme ustrašiti nevarnosti! Naši trije so se mirno predali učenju kitajskega jezika, saj mora vsak novodošli najprej skozi to trdo šolo, pri kateri je dosti potenja ter zahteva mnogo dobre volje in potrpljenja. Saj kitajščina s slovenščino ni prav

nič v sorodu. En sam zlog ima v štirih različnih tonih vse polno pomenov, potem pa vedi, katerega moraš vzeti! Kolikokrat je novemu misijonarju nerodno, ko zaradi ene same previsoko ali prenizko izgovorjene besedice ustrelji kozla. Naj povem samo en primer, ki nam ga je v pismu sporočil p. Rudolf: "Ni-co-ču-čao!" je pozdravni vzklik škofu: "Ti si škof!" Če pa izgovoriš "ču" samo za spoznanje drugače, pride iz tvojih ust psovka: "Ti si svinja!" Da je vse skupaj še lepše, moram povedati, da je s to napako pozdravila neka misijonarka novodošlega škofa. Kaj vse spremeni ena sama besedica! Nesrečna kitajščina!

V to umetnost se je moral in se najbrž še zdaj poglajblja naš novi

misijonar. Pa piše, da mu je kitajščina prav všeč in bo v njej kmalu doma. Menda misijonarjem res sam Bog pomaga. - Že prvo leto proti jeseni je moral p. Rudolf napraviti pred svojim predstojnikom izpit. Pokazati je moral, koliko razume. Res je dobil dovoljenje za spovedovanje, saj manjka duhovnikov in Cerkev je pri delu za duše zelo širokogrudna. Toda kakor razberemo iz pisem, so naši trije novodošli misijonarji sprva v spovednici razumeli komaj toliko, kakor doma v materinem jeziku, kadar orgle najmočnejše buče na koru... Lepa primera, kaj? - Pri kitajski spovedi je olajšava v tem, ker se vsi spovedujejo zelo lepo in po določenem redu naštevajo grehe, da spovednik hitro ugane, kaj spovedanca teži.

Takoj je p. Rudolf v Kiyangu doživel mnogo uric potenja pri študiju kitajščine, pa tudi veselja, zlasti med sirotami misijonske najdenišnice in medbolniki. Toda za advent je bil že na svoji prvi samostojni postaji, kot misijonar v Lengshuitanu. Vsa obširna prefektura ima zelo malo misijonarjev in mora novodošli pater hitro na praktično delo. Šele s prihodom novega nadpastirja o veliki noči 1949. se je mogel p. Rudolf vrniti v Kiyang, da je lahko več časa posvetil študiju kitajskega jezika.

Zdaj pa je zopet samostojni misijonar v Lengshuitanu.

Ves čas do oktobra lanskega leta se je misijonsko delo lepo razvijalo in kazalo lepe uspehe. Novodošli škof p. Sigebald Kurz OFM je ne glede na nevarnost s severa krepko zagrabil za delo, zidal porušene misijonske postaje, odpiral šole vseh vrst in zbiral nove kristjane. Toda rdeča povodenj se je bližala, dasi so misijonarji kakor sestre upali, da jim bo z njo mogoče vendarle prizanešeno. Po ukazu predstojnikov so se sicer morali pripraviti na morebitni beg, dasi so vsi želeli ostati na mestu, pa naj pride kar hoče. Vsa pisma so polna vesele pripravljenosti žrtvovati misijonom tudi življenje.

A vojna vihra je prišla tako naglo, da beg ne bi bil mogoč, če bi prav hoteli na pot. Bilo je nekako sredi oktobra lanskega leta. Škof je bil ravno s svojim kitajskim bogoslovcem v Hongkongu, kjer je nakupoval za svoj misijon, ko je vso pokrajino Yungchow preplaval rdeči val. Ni mogel več nazaj preko fronte in še zdaj čaka v Hongkongu prilike, da se bo mogel kako kljub nevarnostim vrniti med svoje misijonarje in vernike. V tujini je dne 5. januarja letošnjega leta posvetil svojega bogoslovca Petra Tanga v duhovnika.

In v misijonu? Poslušajmo, kaj piše dne 17. marca 1950. naš pater Rudolf: "Doživljam vedno nove, težke urice, ki pa mi prinašajo tudi novih podvigov in novih moči. Kladivo oblastnikov postaja iz dneva v dan močnejše. V oktobru smo preživeli mučne dogodke. Dnevi, ko so se izmenjavale oblasti, nam niso prinesli nič sladkega. Vendar smo občutili vedno posebno Marijino varstvo. Vojna je divjala komaj 10-15 milj pred našim mestom. Vse prebivalstvo je moralo bežati na deželo in v hribe, da si reši vsaj golo življenje. Doma je bilo ropanja, streljanja in zažiganja na pretek.

Kitajka drži otroka, ki ga je našel p. Rudolf sam. Krstil ga je seveda in ta Kitajka je bila otroku botra.

Tudi sam sem bil tri dni s katehistom in še nekaterimi v hribih, nato pa sem se vrnil. Nad mestom je vladala smrtna tišina; čuli smo le udarce puškinih kopit vojakov, ki so nasilno vdiral v hiše in ropali vse, kar so dobili. Saj gospodarjev ni bilo doma. Pa je bilo boljše tako, sicer gorje jim! Po treh dneh je bilo mesto polno vojaštva narodne vojske, ki so delali utrdbe, celo na mojem misijonu. Bili so zelo nevljudni, zlasti poveljniki. So pač pričakovali napad in taki trenutki niso prijetni. Res je vse kazalo, da se bo boj vnel ravno pri nas in vse pokončal. Toda tretjo noč je nepričakovano prišlo povelje in v dveh urah so vsi vojaki izginili dalje. Kaj pa zdaj? Zjutraj sem videl, da je v mestu še nekaj vojakov in slišal sem streljanje, a nisem mogel razločiti, kateri prav za prav so.

"Naslednji dan sem obiskal sobrata v Fukiatsungu, kjer so pravkar na prav 'vljuden' način ropali misijonsko postajo. Kljub velikim nevarnostim in oviram sem prišel srečno tja in nazaj. V treh naslednjih dneh pa so sledili premiki stotisočev nacionalnih vojakov skozi naše mesto, da so pobrali še to, kar je ostalo. Nato pa je vstala četa vojakov - domačinov, ki naj sklene mirovno pogodbo s komunisti, torej znak, da do rdeče zasedbe ni več daleč. Obiskali so tudi moj misijon in se čudili, da smo misijonarji ostali v pokrajini. Obljubili so nam varstvo.

"Po šestih dneh pa smo se že znašli pod novimi, rdečimi oblastniki. A njih vojska se je ognila mestu in nadaljevala pohod, tako da je najsilovitejša bojna vihra zadivjala šele nekako 20 milj za nami. Pa recite, če ni to posebno božje varstvo naše Matere?..." Tako piše p. Rudolf.

Če bi komunisti zasedli misijon pred tremi leti, bi imeli danes mogoče že deset misijonarjev-mučencev več in med njimi svoj delež

tudi Slovenci. Toda grozovitosti, ki so jih komunisti delali po Severni Kitajski, kjer so pobili na tisoče kristjanov s pastirji vred, so bili preslaba propaganda za komunizem. Zato pa so poskusili na jugu drug način boja proti veri. Počasi in z lepimi besedami jo hočejo oblatiti in misijonarjem onemogočiti dušno pastirsko delo. Po poročilih iz misijonov p. Rudolfa so za enkrat še vsi misijonarji na svojih mestih. Od postaj so rdeči vojaki zasedli samo eno. Pač pa so narastli davki na misijonski posesti, tako da so morali zaradi pomanjkanja denarja zapreti srednjo šolo in poslati večino otrok sirotišnice h krščanskim družinam. Nekateri kristjani so postali zelo boječi in se izmikajo misijonu. Kajti dasi novi oblastniki po eni strani vpijejo, da je vera svobodna stvar, po drugi strani širijo med ljudstvo, zlasti med mladino, polno strupenih propagandnih knjig, ki zastrupljajo srca in z najgršimi besedami napadajo vsako vero, pa naj bo krščansko ali pa pogansko. Vse stene po ulicah so polne protiverskih plakatov. Tako rdeči pripravljajo tla popolnemu brezboštvu in ščuvajo ljudstvo zlasti proti katoliškim duhovnikom.

"Za nas misijonarje in za vse kristjane se torej približuje velika preizkušnja. Vendar hočemo ostati na svojih mestih, kolikor dolgo bo le

Misijonar p. Rudolf (sedeč v sredi) v družbi somisijonarjev in nekega mladega kitajskega para.

mogoče, iz pokorščine do svetega očeta in ker verujemo Kristusovim obljubam: 'Peklenska vrata je ne bodo premagala... -Blagor Vam, kadar vas bodo zaradi mojega imena preganjali!' Da, če prebiramo sveto pismo, tedaj se našemu času ne čudimo, kajti že takrat je bilo prav tako. - Prosimo vse, molite za nas, da ostanemo ljubemu Bogu zvesti, tudi če bo težko ostati v Njegovi službi. Molite, da bi mogli čim več naših kristjanov ohraniti za nebesa." Tako pišejo jungčovški misijonarji.

Sladka je misijonarju zavest, da žive dobri ljudje, ki zanj molijo in ga podpirajo v težkih trenutkih življenja. Alibomo našemu mlademu misijonarju p. Rudolfu, ki so mu že prva misijonska leta prinesla toliko trpljenja, to zavest vzeli? Gotovo ne.

Spominjajmo se njega in njegovega preizkušanega misijona v molitvi, pa mu bo bodočnost, ki je v božjih rokah, prav gotovo prinesla srečno dobo miru in prostega misijonskega delovanja.

Opomba: Tik pred izidom številke nam je prineslo pismo iz misijona p. Rudolfa vesti, ki so vse prej kakor vesele. Slutnje misijonarjev se uresničujejo: svobodno delovanje jim iz dneva v dan bolj onemogočujejo. Misijonarji glavne postaje Lingling se ne smejo ganiti iz mesta in so pod strogim nadzorstvom. Med njimi je tudi p. Rudolf, ki je bil zaradi gnojenja čeljusti v linglingški bolnišnici ter ga je tam zadel komunistični odlok. -Od komunistov zasedena postaja Kiyang je za misijon izgubljena.

Izvirno poročilo izpuščenega duhovnika

Kako smo se imeli

v Titovih ječah

PREDEN DAMO besedo temu duhovniku, naj povemo, da je preživel dve leti v Titovih ječah po Hrvatskem in po Sloveniji. Ko smo se prvič sestali z njim in seveda z zanimanjem poslušali njegova doživetja, ga še o tem in onem izprašali, se nam je takoj zdelo, da bi bilo dobro, če bi to objavili. Kajti o tem, kako se godi duhovnikom v Titovih ječah, smo še malo izvirnega slišali. Prvotno smo mislili kar iz tega pustega pripovedovanja dotičnega sestaviti približno sliko. A smo si premislili. Kajti eden ali drugi bi utegnil misliti: Zopet ena časniška klobasa, v kateri je kvečjemu ena

desetina resnice, drugo pa izmišljeno, ali kdo ve odkod pobrano. Zato smo ob drugem sestanku dotičnega prosili, naj nam sam opiše, kar je doživel. Malo je pomišljal, potem pa je le napisal. Ne vsega, ker bi utegnili drugim, ki so morali ostati v ječi, škodovati, zlasti ko bi bil z imeni navedel razne "angele varuhe". A to, kar je napisal, je resnica brez vsakega pretiravanja. Zdaj naj pripoveduje sam:

"Bil sem v dušnem pastirstvu, ko so nam zavladali titovci. Kmalu sem začutil njihovo trdo roko. Zaustavili so mi pot v šolo, za pouk krščanskega nauka. Hodili so za menoj po

mojih karitativnih potih. V bolniški kapeli so mi kdo ve kam vrgli sveta olja, da bi mi onemogočili pot k bolnikom, ker so to smatrali za moralno silo. Vse to je bilo po njihovem mnenju samo kapitalistično papeška mreža, ki jo je treba temeljito raztrgati. Kot takega, ki je predstavnik kapitalistično papeške reakcije, so me zaprli in obsodili na prisilno delo.

V ječi so mi vzeli duhovniško obleko in me vrgli med razne resnične kriminalce. Tudi brevir in druge obredne ter nabožne knjige so mi pobrali. O kaki možnosti za maševanje seveda ni bilo govora. Da bi nam duhovnikom vse skušnjave po tem že naprej preprečili, so vse te nam svete knjige na dvorišču s satanskim zadoščanjem, med bogokletnimi opazkami zažgali. Za božič sem v imenu ostalih duhovniških sobratov prosil, če bi mogli maševati. Prošnja ni bila samo brez odgovora odklonjena, ampak smo si naprtili celo preiskavo višjih, kdo je bil tako predrzen, da se je na to spomnil in kateri so bili, ki so ga podpirali.

Naša dolžnost je bila samo: delati, delati, delati. Delati smo morali seveda ob vsakem vremenu, v dežju in snegu pod milim nebom. Ko smo se zvečer vsi mokri in blatni vrnili z dela in povžili tisto vodeno brozgo, s kosom koruznega kruha, smo trudni kar v taki obleki poplegli po tleh. Delali smo res kot težaki, zdaj pri gradnji kakega poslopja, zdaj na cestah, zdaj zopet na kolodvorih razkladajoč in nalagajoč razno blago. Vedno pa pod paznim očesom straže, oboroženim z avtomatskim orožjem.

Kadar nismo delali, smo morali marširati z roko v roki na hrbtu ali pa z delavskim orodjem v rokah. Večkrat na dan smo morali stati v vrsti in pazno poslušati razne odredbe in opomine, dobro zabeljene s psovkami in kletvijo. Posebno novi

duhovski kaznjenci so bili za to priljubljena tarča. Zvečer, ko si je vsak tako želel počitka, smo morali pa še k tako zvani politični uri, pri kateri so nam brali in razlagali od ravnatelja določene izrezke iz komunističnega časopisja. Kajti naša ječa se je imenovala: Zavod za kaznjence in nove vzgoje potrebne.

Hrana, kot že rečeno, je bila slaba in nezadostna. Le kdor je bil zelo bolan in je prišel v domačo bolnico, je imel nekoliko boljše hrano. Pa tega si ni nihče želel. Kajti kdor je hotel tja priti, je moral že gledati smrti v oči, in sicer smrti brez vsake verske tolažbe. Razen če mu je Bog dal posebno milost, da je v poslednjih trenutkih prišel do njega kak "posvečen grešnik", s katerim sta tajno na kratko uredila vsaj dušne račune. Sovraštvo zagrizenih komunistov, katerim smo bili v varstvo izročeni, do papeža je bilo toliko, da, ker se niso mogli drugače nad njim znesti, so nam često pljuvali v obraz. Vsaka zveza z našimi predstojniki je bila strogo prepovedana. Na kake njihove obiske sploh nismo smeli računati. Samo ožji domači so nas od časa do časa lahko obiskali.

Kadar se je kdo kaj pregrešil proti disciplinarnemu redu, in če v takem slučaju niso našli grešnika, so greh kaj radi naprtili kakemu duhovniku, ki je moral za kaznen v tesno celico, katere okno je bilo brez šip, vrata pa odprta. Tam je moral v sami srajci in bosonog sedeti ali sključen na hrbtu ležati, z železnimi uteži do 25 kg na nogah, priklenjen in sicer tako, da ga je vsak mimoidoč lahko brcnil, ali se le "slučajno" obenj spodtaknil, da se je potem lahko po mili volji nad njim znesel.

Nekoč je gruča kaznjencev, menim, da ni bilo med njimi nobenega duhovnika, skušali uiti iz tega pekla. Naskočili so stražo in enega na tla

Novomašniku

Andante con moto.

mf

Glas

Ze-mlja pro-si Re-še-
Te---be je Gospod iz-
Bednim lomil kruh slad-
Da--nes, čuj, ves svet ob-

Orgle *pp*

Ped.

p *f*

ni-----ka, i-šče pot v Be--tle- hem, več ne naj--de si vod-
vo---lil, da bi ka----zal pra--vo pot, srednik bil in ljudstvo
ko---sti, dvigal v bo---žje jih ro- ke, svetil z zledom jim kre-
je-----mi, zlasti na----rod svoj sol- zan, Hvalo poj z ro-ja---ki

pp *mf*

Man. Ped.

rit.

ni-----ka, ki bi kli-----cal mir lju--dem.
vo-----dil, branil ga-- da-naš-njih zmot.
po---sti, vsem po stal v re--sni-ci vse.
vse---mi, od Bo- ga lju---dem ix ---bran.

rit.

Besede: Fr. Bazilij, o.f.m.

Zložil: P. Vendelin, o.f.m.

Dva naša novomašnika

P. ODILO, o.f.m.

ZDI SE MI, da sem ju ravno kar gledal pred seboj kot majhna fantička tam v beli Ljubljani, ko sta prihajala k sestankom Velikih Frančiškovih križarjev - na! zdaj sta pa že novomašnika. Čudovita je bila njuna pot do oltarja. Prva stopinja je bila narejena doma pri dobri materi, potem je bilo pa treba po takih pečinah in po takih gorah, skozi viharje in revolucijo in na zadnje še preko širnega morja, da sta prišla pred oltar in do novomašne gloriije.

P. BAZILIJ VALENTIN O.F.M.

NOVOMAŠNIK P. Bazilij je bil rojen v Ljubljani v fari sv. Antona na Viču in sicer 29. avgusta 1924. Sv. Cerkev obhaja tisti dan praznik Obglavljenja sv. Janeza Krstnika in bi bil moral dobiti naravno pri krstu ime Janeza brez glave, toda doma so hoteli, da so ga krstili na ime Albin. Kot malemu fantičku smo mu rekli Bine. Ljudsko šolo je končal v Ljubljani pri Viču, kakor tudi nižjo gimnazijo je študiral v Ljubljani. Kot študent je pristopil v katoliške organizacije: bil je pri Katoliški akciji in stopil je k Velikim Frančiškovim križarjem, ki jih je takrat v Ljubljani vodil p. Odilo. Ker je bil rojen in krščen v frančiškanski fari in ker mu je bil prvi katehet frančiškan in ker se je pri Frančiškovih križarjih navduševal za Frančiškove ideale, ni čudno da je v mladem srcu zagorelo hrepenenje: frančiškan bom postal. Rečeno - storjeno. Leta 1941 je zaprosil za sprejem. Temelje redovnega življenja mu je položil v srce ameriškim Slovencem dobro znani P. Saleziji Glavnik, ki je bil takrat učitelj mladih redovnih novincev v Novem

Novem

mestu. Po končanem novicijatu je prišel v Ljubljano, kjer je nadaljeval gimnazijo. Med študijem ga je zadela vojaščina, kjer je opravljal službo sanitejca in kot takega ga je našel konec vojne. Z drugimi je bežal na Koroško, kjer je v begunskem taborišču v Špitalu ob Dravi končal gimnazijo in maturiral. Nato so ga sprejeli tirolski frančiškani v Schwazu, kjer je začel študirati bogoslovje in filozofijo. Nadaljeval je svoje bogoslovne študije v Bocnu v Italiji in končal jih je v Lemontu, kamor je došel lansko leto pred božičem.

Naš novomašnik ima posebno spretno žilico za pisateljevanje in tudi na pesmice se spravi. Več teh stvari ste že brali v našem listu. Izdal je tudi že dve knjigi. Ena je izšla v Celovcu na Koroškem, drugo je pa lansko leto izdala Goriška Mohorjeva družba. Ker toliko piše, se je bati, da bo pri vseh svojih skrbeh prehitro izgubil svoje lase. Zelo navdušen je tudi za misijone med pogani in bi jo rad mahnil takoj po novi maši na Kitajsko, kar pač sedaj v teh razmerah ne bo mogoče. Bo pač moral čakati primernejše prilike.

Njegova nova maša bo pri Mariji Pomagaj v Lemontu v nedeljo dne 9. julija. Svojih dragih staršev ne bo imel pri sebi na ta veliki dan. Oče mu je umrl leta 1948 v Ljubljani, njegova mama še živi v Ljubljani in bo smela biti ta dan samo v duhu pri novi maši. Pač pa ima novomašnik tu v Ameriki svojo teto in svojega strica. Oba sta v Clevelandu in bosta seveda oba s svojima družinama pričujoča pri novi maši. Teta je znana Mrs. Papesh iz 92. ceste, stric pa je Mr. Šorn, znani restavranter na St. Clair Ave. blizu cerkve sv. Vida. Novomašnikova družina je že dolga desetletja imela vedno kakega duhovnika za svojega člana in zato je novomašnikov pokojni oče napravil pesmico:

Moj striček bil je župnik,
moj bratranec kaplan,
nečak salezijanec,
a sin je frančiškan.

P. INNOCENC FERJAN O. F. M.

NOVOMAŠNIK P. Innocenc je list iz zelene Štajerske. Rojen je bil na Polzeli v Savinjski dolini. Kot božično darilo so ga dobili starši leta 1926 in sicer 21. decembra. V družini je bilo toliko otrok, da je bilo število apostolov že prenizko, pa on je le še dobil ime apostola. Krstili so ga za Filipa in smo mu rekli Lipe, ko je bil še v svetu. Kot otrok je rasel mali Lipe nekaj časa na Polzeli, potem so se starši preselili v Ljubljano. Ker je bilo s tako številno družino le preveč skrbi, je vzela Lipeta teta na Jesenice. Pozneje ga je vzela k sebi druga teta v Zemun v Srbiji, kjer ostal do druge gimnazije. Takrat je prišel v Ljubljano in je nekaj časa preživel pri frančiškanih na Rocnem pod Šmarno goro. Še isto jesen je stopil v frančiškanski dijaški konvikt v Ljubljani in obenem v organizacijo Velikih frančiškovih križarjev.

Leta 1942 je stopil v frančiškanski red in je bil v Novem mestu preoblečen, kjer je dobil redovno ime Inocencij. Nato je prehodil isto pot

kot p. Bazilij: čez Ljubelj na Koroško, potem štiri leta begunstva v taborišču, nato v Schwazu, v Bocnu, v Rimu in nazadnje v Lemontu, kamor je došel lansko jesen. Radi nevarne bolezni na nosu je imel v bogoslovju eno postojanko več kot novomašnik Bazilij. Vsak letnik je napravil torej v drugem zavodu. To je pestro življenje mladega človeka. Glavno je, da se pride do zaželjenega cilja.

Kot je že bilo omenjeno, izhaja p. Inocenc iz velike družine. Doma v Ljubljani ima še tri brate in pet sester. Živita mu še tudi oče in mati. Tu v Ameriki ga je posinovila Mrs. Klara Bučar iz Jolieta, pa je ravno par mesecev pred novo mašo umrla. Tako se je že sirota veselila, da bo nadomestovala pravo mater, ki se nove maše ne bo mogla udeležiti. Bila je Mrs. Bučar velika njegova dobrotnica ves čas njegovega begunskega življenja.

Novomašnik pater Inocenc Ferjan se je vrgel na umetniško polje - je dober risar in je že marsikatero sliko naredil tudi za naš list AVE MARIA.

Novo mašo bo imel v nedeljo 2. julija v slovenski cerkvi v New Yorku.

Obema novomašnikoma in vsakemu posebej želimo:

Kjer boš v svoji službi hodil,
Bog ti svojo milost daj,
da boš srečno duše vodil
k Jezusu v nebeški raj.

**MESEČNI
MOLITVENI
NAMENI**

JUNIJ

Molimo, da bodo ljudje delali zadoščenje
presvetemu Srcu Jezusovemu.

LEMONTSKI ROMARSKI ZVONOVI se bodo strnili z novomašnimi zvonovi. Slovesno se bodo zazibali dne 28. junija, ko pride k nam na Ameriške Brezje prevzvišeni škof ljubljanski g. dr. Gregorij Rožman, da bo pri nas naslednji dan, na praznik sv. apostolov Petra in Pavla opravil edinstveno slovesnost, kakoršne v Lemontu še nikdar ni bilo: delil bo namreč sveto mašniško posvečenje našima dvema novomašnikoma:

**MAŠNIŠKO
POSVEČENJE**

p. Baziliju in p. Inocencu. Lemontski romarji ste bili že na marsikaterilepi in ganljivi slovesnosti in pobožnosti pri nas v Lemontu, toda pri taki slovesnosti še ne. Pa da bi posvečeval duhovnike novomašnike domači slovenski škof. Obred je nad vse pomenljiv in ganljiv, to si lahko vsak predstavlja. Trenotek je preslovesen, ko je novomašnik maziljen, ko dobi oblast, ki je angeli v nebesih nimajo: da sme opravljati daritev svete maše, spovedovati, pridigati, blagoslavljati in krščevati. Ves obred se vrši med škofovsko sveto mašo. Ob koncu opominja škof novo posvečene sodelavce v vinogradu Gospodovem: "Preljubi sinovi, pazljivo premislite, kakšno posvečenje ste prejeli in kakšno breme ste si naložili na ramena." S kakšnim spoštovanjem, ganotjem in veseljem pozdravlja naše verno ljudstvo svoje novomašnike, ko prihajajo posvečeni, maziljeni in pooblaščenji z nezaslišano oblastjo in pravico, kakoršne nima nihče drugi na svetu. Slovesnost posvečenja se bo pričela ob 8. uri zjutraj s slovesnim vhomom prevzvišenega g. škofa, obeh novomašnikov in duhovnikov. Prijatelji Lemonta ste prisrčno vabljeni na to redko slovesnost.

Kratko bodi omenjeno, da na dan posvečenja naših dveh novomašnikov preteče ravno 25 let, kar je bil posvečen v mašnika naš preč. p. komisar Aleksander Urankar, o. f. m. Tu v Ameriki so še štirje njegovi sošolci, ki so ravno tako isti dan klečali kot novomašniki v ljubljanski stolnici pred svojim posvetiteljem nadškofom dr. Jegličem. Vsi štirje so povabljeni za praznik sv. Petra in Pavla v Lemont, da se bodo pri posvečenju najlepše spominjali svojega posvečenja in svoje nove maše. Ti srebrni mašniki so:

Rev. Julij Slapšak iz Cleveland, Ohio, Rev. Jeraša iz države Kansas, Rev. Kristanc iz Californije in Rev. Joseph Godina iz Clevelanda.

NOVA MAŠA V LEMONTU SLOVESNOST NOVE MAŠE se bo vršila v nedeljo dne 9. julija ob 11. uri dopoldne. Novomašnik pater Bazilij Valentin, o. f. m., bo opravil svojo prvo presv. daritev pri Mariji Pomagaj na Ameriških Brezjah. Slovesnost se začne s slavnostnim vhomom v cerkev. Med sprevodom po cerkvi bo pel pevski zbor ono znano pesem novomašniku v pozdrav "Novomašnik, bod pozdravljen." Nato je novomašna pridiga, ki jo bo imel prevzvišeni g. škof dr. Rožman. Po pridigi sledi nova maša in novomašniški blagoslov. Vsi navzoči dobe novomašne podobice za spomin. Če bo na predvečer dosti ljudi, bomo imeli kratko pobožnost na griču pri Lurški votlini.

NOVA MAŠA V NEW YORKU NAŠ DRUGI NOVOMAŠNIK p. Inocenc Ferjan, o. f. m. bo imel slovesnost nove maše v New Yorku. Farani sv. Cirila mu bodo priredili slavlje in si štejejo v izredno čast, da lahko to naredo. Slovesnost se bo začela ob 10 uri dopoldne, in sicer 2. julija... Na obe novi maši ste prisrčno vabljeni od blizu in daleč. Včasih smo rekli, da se izplača podplate na čevljih strgati, ko greš na novo mašo. Tu bomo morda rekli, da se spleča strgati eno pnevmatiko, oz. na vseh štirih kolesih avtomobila.

PRISELJENCI K MARIJI POMAGAJ MNOGI NOVONASELJENCI se letos obetajo v Lemont. Kaj ko bi se vsi združili za en dan, da se snidete pri Mariji skupno in da se pogovorite. Najprimernejši dan za ta sestanek bi bil novomašni dan 9. julija. Ta dan imamo med seboj prevzvišenega svojega škofa, ki bi ga za Marijo Pomagaj vsak rad videl in mu stisnil roko. Do tistega časa imate dovolj prilike premisliti in se odločiti. Če res kdo misli priti, je najbolje, da pride na novo mašo, ali ne? Kar le mogoče, pridite na predvečer nove maše. Kurili bomo starokrajski kres, ker je ravno nedelja sv. Cirila in Metoda.

OTOK BLEŠKI, KINČ NEBEŠKI ROMARJI IN PRIJATELJI Lemonta in Marije Pomagaj, ali veste, da imamo na našem lemontskem griču pri Lurški votlini posnetek našega starokrajskega blejskega jezera in otoka. Tudi cerkva je na otoku. In na jezeru čolnič plava sem ter tje, ladja giblje se in ziblje nas h Kraljici nebes. Kar iz srca tukaj človeku privre navdušena pesem:

Otoka mila cerkva,
nebes Kraljica in Gospa,
ljubezni polna, usmiljena,
prisrčno bod' pozdravljena.

Ne morete si niti predstavljati, kako je pri nas na gričku lepo. Ne da se niti popisati. Zoper vse pričakovanje lepo in prekrasno. Jezero je obzidano in zato je letos polno vode. Okrog jezera in votline vse prekrasno, skrbno, umetniško urejeno. Videli boste nov Baragov kip, ki je lanske pomladi došel iz Italije. Vsak se bo težko ločil, kdor pride.

ROMARSKI DOM ROMARSKI DOM bo do nove maše po večini končan, tako da boste lahko dobili prenočišče in da boste lahko tudi drugače postreženi. Prostora bo dosti. Pač pa si zapomnite sledeče: Kdor računa na prenočišče, naj nam prej sporoči s karto: kdaj pride in koliko vas pride. Potem bomo vedeli vse prav pripraviti. Zadnji trenotek ni mogoče vsega pripraviti. Zlasti za

(DALJE NA STRANI 24.)

AFRIŠKI ŠKOF Joseph Kiwanuka se je dal slikati s kardinalom Spellmanom v New Yorku, kjer je daroval s lovesno pontifikalno mašo v katedrali sv. Patricija.

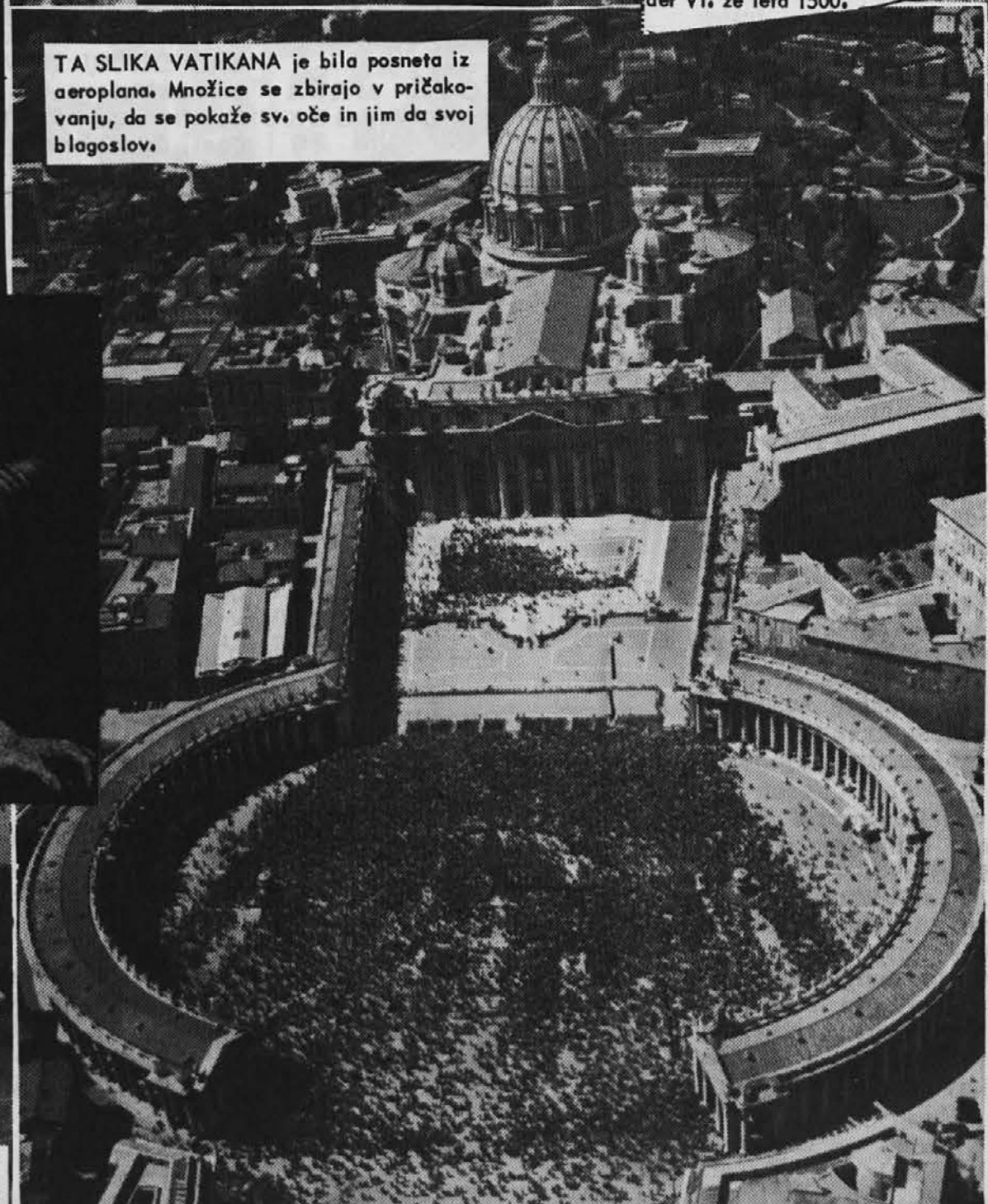
AMERIŠKI VITEZI božjega groba iz frančiškanskega samostana v Washingtonu kleče med sv. mašo v Jeruzalemu, kamor se prišli na božjo pot.

OBREDE odpiranja in zapiranja sv. vrat v sv. letu je vpeljal papež Aleksander VI. že leta 1500.

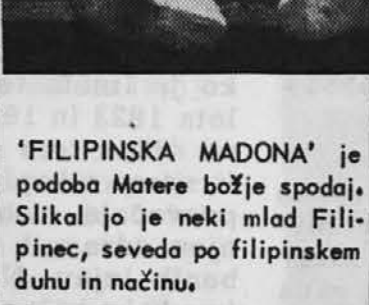
HEJ, TO JE PA FAJN! si misli mlada begunka, ko pokusi ameriški 'donut' ob prihodu v Ameriko. Je hčerka ukrajinskih staršev.

TA SLIKA VATIKANA je bila posneta iz aeroplana. Množice se zbirajo v pričakovanju, da se pokaže sv. oče in jim da svoj blagoslov.

PODOBA SV. MARIJE GORETTI, mučenke čistosti, 'moderne sv. Neže', ki bo ta mesec k svetnicam božjim pristeta.

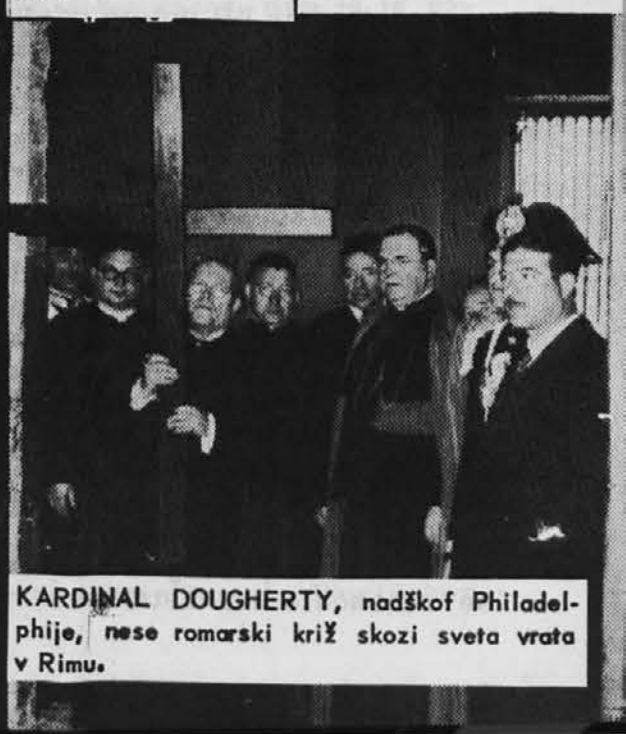
'FILIPINSKA MADONA' je podoba Matere božje spodaj. Slikal jo je neki mlad Filipinec, seveda po filipinskem duhu in načinu.

GORNJE podobe sv. Petra in Pavla so posnete po medalijonu najdenem v katakumbah.

GORNJI KIP frančiškanskega misijonarja v Kaliforniji v 18. stoletju stoji v kapitolu v Washingtonu.

KARDINAL DOUGHERTY, nadškof Philadelphije, nese romarski križ skozi sveta vrata v Rimu.

AMERIŠKI MISIJONAR se z aeroplanom pelje po svoji ogromni fari v državi N. Carolina, ki obsega 8 okrajev.

ki tega pojava ni videl, je naprosil vaškega učitelja iz Konnerseutha, naj fotografira Terezijo. Ko so plošče razvili, se je prikazala svetla lisa približno na kraju, kjer je rana leve roke. Tu ni vprašanje pokvarjene plošče ali kakšnih drugih poizkusov

Vojaki in vojaški duhovniki, kakor tudi večina drugih obiskovalcev Konnerseutha pred in po drugi svetovni vojni, so videli samo rane na Terezijinih rokah. Druge rane so smeli videti samo pooblaščenim ljudje in pa člani Neumannove družine. Toda popisali so nam samo kratko vse o ranah in o učinkih, ki jih imajo na Terezijo. Rane, ki krvavijo med petkovimi zamaknjenji, povzročajo Tereziji hude bolečine in na splošno veliko trpljenje.

Nekaj časa so rane na rokah branile Tereziji vsako stvar trdo prijeto. Rane na nogi so povzročale bolečo in težko hojo. Zelo hude bolečine ji povzročata srčna rana, posebno odkar se je poglobila. Od tedaj je za Terezijo vir trpljenja vedno, kadar govori. Če govori več kakor običajno ali če hitro hodi, mora globoko dihati, kar ji povzroča presunljivo bolečino. Trenutno ji rane ne povzročajo bolečin, razen med zamaknjenjem v trpljenje. Gospodovo obiskovalci vidijo v Tereziji zdravo močno ženo, ki se smehlja in je zadovoljna; ne daje nobenega znaka o tem, kar je trpela in še trpi. Niti najmanj ne pokaže junaštva, ki jo spremlja že od l. 1918. V tem letu so se začeli prvi izredni dogodki, ki so dosegli višek ob prejemu ran osem let pozneje. Dogodki vlečejo nase pozornost širše javnosti in to o človeku, ki si želi skrito življenje. Konnersreuth je postal središče spornega vprašanja, ki pretresa svet že četrto stoletja in še zanima neizmerno število ljudi vseh delov sveta.

Ta slika Terezije Neumann je seveda že dolgo dobro znana. Nam jo je poslala Ana Winter iz Egipta. Berite kaj piše v Zapečku v tej številki.

4. poglavje.

ZNAKIRAN

Dr. E. Aigner je v knjigi, ki je izšla leta 1922, izjavil, da je pojav ran popolnoma izginil.

Gospod doktor, voditelj posebne verske sekte, se je zmotil. Najmanj tri osebe zaznamovane z ranami so še živele, ko je knjiga izšla. Ena od teh je bila sestra Maria Fidelis Weis ki je umrla v Reubergu na Bavarskem eno leto potem, ko je knjiga izšla. Druga je bila Ana Henle, ki je živela v Aichstetten na Wurttenber-

škem. O njej so rekli, da je napovedala prvo svetovno vojno. Tretji je Padre Pio iz Foggio, ki je sedaj star 61 let. Ameriški vojaki so tega kapucinskega duhovnika z ranami obiskovali kakor Terezijo Neumann. Nekateri so bili tako srečni, da so smeli prisostvovati pri sveti maši, ki jo je on daroval. Njegove rane na rokah, nogah in na srčni strani so se pojavile v mesecu septembru l. 1918, torej štiri leta predno je izšla zgoraj omenjena knjiga z izjavo, da je pojav ran stvar preteklosti.

Ko je izšla omenjena knjiga leta 1922 je Terezija Neumann doživljala dogodke, ki so vodili do prejema ran štiri leta pozneje.

Cerkev pozna in časti od časa sv. Frančiška dalje, ki je kot prvi prejel rane na Monte Alverno leta 1224, torej 702 leti pred Terezijo Neumann, več oseb, ki so prejele rane. Možno je, da so te osebe živele še pred Asiškim ubožcem. Tudi je možno, da še danes živijo osebe, ki nosijo rane, a svet zanje ne ve. V svoji knjigi "Stigmata" (rane), ki je bila objavljena leta 1894 v Parizu, je dr. Imbert Gourbeyre naštel 321 oseb, ki so prejele rane, med katerimi je bilo 41 moških. Po njegovem mnenju bi temu številu lahko dodali še več oseb, če bi preiskali evropske knjižnice in arhive.

V 13. stoletju je bilo poleg svetega Frančiška več oseb zanamovanih z ranami, med katere lahko tudi štejemo sv. Lutgardo, cistercijanko, Marjeto Kortonsko, sv. Gertrudo, benediktinko, sv. Klaro iz Montefalco, avguštinko. Znano je, da so imele rane sv. Katarina Sienska, sv. Lidvina iz Schiedam, katere življenje je opisal konvertit Joris Karel Huysmans in sv. Frančiška Rimska. V 15. stol. so znani sv. Katarina Genoveška, sv. Janez od Boga, sv. Katarina de Ricci. V 16. in 17. stoletju poznamo blaženo Marijo od Učlovečenja, karmeličanko in frančiškana bl. Karla iz Zerze ter

druge. V 18. stoletju je znana frančiškanska tretjerednica Marija Frančiška peterih ran, ki je umrla leta 1791.

Med 29 osebami, ki so prejele rane v 19. stoletju, so po mnenju dr. Imbert Gourbeyre najbolj znane Ana Katarina Emmerich, Marija von Moerl in pa Louise Lateau.

Klemens Brentano, nemški lirični pesnik, je razširil ljubko zgodbo o avguštinki Katarini Emmerich. Bil ji je zelo vdan. Iz vsega srca je verjel v resničnost njenih duševnih darov in zmožnosti. Popisal je celo vrsto njenih zamaknjenj.

Marija iz Moerla je živela od l. 1812-1868 v Kalternu na Tirolskem. Prvo zamaknjenje je doživela, ko je bila stara 20 let. Zamaknjenja so se ponavljala 25 let, to je do njene smrti. Poleg Josefa Gorresa, ki je pisal o njej v svojem delu "Krščanska skrivnost", so pisali tudi taki, ki so jo videli in so pripovedovali o vtisih ki jih je na nje napravila. Med te spadajo kardinal Wisemann in Lord Shrewbury. Ta je pisal v njeno obrambo v angleškem casopisu "The Morning Herald" in v angleški jezuitski mesečnik "The Month".

Louise Lateau je živela v rojstni vasi Bois d'Haine v Belgiji. Šestnajstimi leti je stregla bolnikom v fari, ki so bili žrtve kolere, katere so celo njihovi domači zapustili. Večkrat je sama pokopavala trupla. Z osemnajstimi leti so se začela začela zamaknjenja in rane, toda še vedno je podpirala ubogo družino s šivanjem. Cerkevni odbor za raziskavanje in mnogi zdravniki so jo videli v zamaknjenju in doživljanju Gospodovega trpljenja in smrtnega boja ob petkih. Ugotovili so, da je bila skozi dvajset let njena edina hrana tedensko sveto obhajilo in pa trije ali štirje kozarci vode vsak teden. V tem času nikoli ni spala, ampak je prečula noči v molitvi in premišljevanju kleče ob vznožju po-

stelje.

Leta 1929 je baron Brion de Chapolis prinesel v Konnersreuth ohranjeno platno s krvjo napojeno iz ran trpinke iz Bois d'Haine. Platno so položili na Terezijino roko, katera se je začela tresti. Tresenje je postalo zelo močno in vzdihli so narasli skoraj do krika. S temi znaki je Terezija potrdila resničnost teh ostankov. Von Lama je rekel, piše župnik Naber, da je Terezija izjavila, da so krvni madeži na platnu resnični, kakor tudi vsi dogodki v zvezi z ranami Louise Lateau.

Kadar govorimo o ranah, ki jih je Kristus nosil na svojem telesu, moramo reči, da se osebe z ranami razlikujejo v številu ran in v različnem stanju njihovega nenavadnega položaja. O nekaterih je znano, da so čutili bolečine, ki jih povzročajo rane, ne da bi se videle. Tako je bilo s sestro Marijo Fidelis Weiss. Rane so bile zaznavne samo po bolečini, ki jo je povzročil dotik.

V nekaterih primerih rane izginejo, bodisi začasno ali stalno, na prošnjo osebe, ki nosi rane. Ta si to želi iz ponižnosti, da odvrne od sebe pozornost, ki je pri vidnih ranah nezogibna. To se je zgodilo pri sveti Katarini Sienski in pri Katarini Ricci, ter pri večjem številu drugih oseb. Nekateri so nosili samo pet ran, drugi pa samo rane povzročene po trnjevi kroni. Zdi se, da ima Terezija Neumann več ran, kakor vse druge osebe, ki so nosile rane. Kakor smo videli, nosi ona poleg ran na rokah, nogah in srčni strani, kot je to običajno pri drugih, še rane bičanja, nošenja križa, kronanja in poleg tega ji krvavi iz oči.

Rane sv. Frančiška opisujejo kot nekaj, kar do sedaj še ni bilo videti; v ranah na rokah in nogah je vzbojkljina mesa, ki predstavlja žebelje, ki imajo na eni strani črno okroglo glavo, na drugi strani pa daljšo konico, katera je zakriviljena in se za-

jeda v kožo. Kot je znano, so se rane pri konnersreuthski trpinkin najprej pojavile na zunanjem delu roke in so se potem postopoma poglabljale, dokler se niso pokazale tudi na dlaneh.

Ne da bi pozabili opis ran na rokah asiškega ubožca, pogledajmo še nadaljni razvoj ran na rokah Terezije Neumann. Dr. Louis iz Versailles je natančno preiskal rane. Pregledal je levo roko in se mu je rana na njej zdela ista kot na desni roki. V središču rane na zunanji strani roke je našel neke vrste krasto, ki pa ni izgledala kot navadna brazgotina ali krasta. Ni imela temnorjavega videza kakor suha krasta kake rane. Imela je svetel, rdečerrjav videz, kakor star pečatni vosek. Površina te kraste je imela popolnoma okroglo kupolasto obliko. Opazil je na ranah odtiske, kakor bi bili narejeni ali od rezbarskega noža ali pa kovaškega kladiva na kaljenem železu. Kraste so se zdele kakor umetno izdelana telesa, pritrjena na kožo. Vsaka prevara ali sumnja o resničnosti je izključena. O tem jasno priča koža okoli kraste. Med krasto in navadno kožo ob robih je prehodni prostor, ki ga tvori bel, brazgotini podoben rob, mnogo svetlejši kakor robna koža, približno 3 inče širok in lepo zguban.

Na dlani je dr. Louis našel še krvave madeže, ki niso bili očiščeni kljub skrbnemu umivanju, kajti vsak dotik teh občutljivih delov je povzročal hude bolečine. Rana na dlaneh je imela isto krasto kakor na zunanjem delu roke in iz iste snovi, ki je bila ostro ločena od robov nekako surovo okrogla, malo daljša kakor širša in rahlo zaostrena. Dolga je približno eno inčo, leži v kotu s konico navzgor in navzven, zakriviljeni del pa je v sredini roke. Brazgotinasti rob je manj viden in ožji kakor na površju roke. Nato francoski zdravnik izjavlja, da imajo rane brez vsakega dvoma obliko z roko delanih

žebļev, ki so prebodli roki od vrha skozi roko in dlan, kjer se je konica skrivila zaradi udarcev s kladivom.

Neki duhovnik, ki je videl Terezijine rane leta 1930, je pisal, da se rane razvijajo, kakor je bil to slučaj pri sv. Frančišku Asiškem, ki ni imel samo znamenj Gospodovih ran, ampak tudi žebļev. Lepa bi bila primerjava srčnih ran, ran narejenih s trnjevo krono in udarci bičanja. Tozadevno dosedaj še ni bila storjena niti najmanjša primerjava.

Terezija iz Konnersreutha goji posebno pobožnost do prvega svetnika z ranami. Med obema je globoka in privlačna povezanost duha. Kakor sv. Frančišek tako je tudi Terezija polna ljubezni do ptičev, živali in rož. Oba odlikuje tudi neponarejenost in otroška preprostost. Njene roke nosijo posnetek žebļev kakor njegove, s katerimi so nekoč prebodli roke božjemu Zveličarju. Vojaki so spremljali Asiškega ubožca na njegovih poslednjih potih v Asiz. Tudi danes obiskujejo vojaki in drugi verniki z ranami obdano kmečko ženo iz Konnersreutha. Malo kdo je videl rane na Frančiškovem telesu, danes pa tisoči romajo na Terezijin dom; in mnogi so videli na lastne oči znamenja ran na njenih rokah.

Leta 1224 jih ni mnogo dvomilo in spraševalo, zakaj je Bog utisnil rane Kristusove na Frančiškovo telo. Danes pa je nevrjetni "zakaj" na ustnicah in v mislih velikega števila ljudi. Prva molitev pri maši 17. sept. vsakega leta, ko Cerkev praznuje rane sv. Frančiška, se začneja tako: Gospod Jezus Kristus, ki si, ko je svet postajal mrzlejši, obnovil znamenja Tvojega trpljenja na telesu preblaženega Frančiška, da bi vnel naša srca z ognjem Tvoje ljubezni...

Celo vrsto razlag o ranah Terezije Neumann so napisali možje, ki so prišli na njen dom s ponižnim srcem in brez predsodkov; ali pa, če so prišli polni dvomov in predsodkov,

so odprli svoje oči, razum in srce. Herr von Lama pravi, da je svet, ki je zaradi gorečnosti sv. Frančiška postal toplejši, zopet postal mlačen v svoji ljubezni in veri v Križanega in v njegovo delo sveto Cerkev. Verske zmote so vodile do odpada, potem do zanikanja Kristusa kot Sinu božjega in končno so njihovi potomci prešli v novo poganstvo, takšno, kakor bi Odrešenik ne prišel na svet. Zato je Bog na svoj način uporabil človeka kot svoje orodje in opozarjal znova in znova ljudi nase. V svojem usmiljenju je obnavljal ogenj svoje ljubezni v telesih bogaboječih mož in žena tako, da jim je vtisnil znamenja svojih svetih ran z namenom vžgati srca tistih, ki se ne brigajo za Njega.

Rane niso dane prvenstveno kot nagrada čistim dušam za njihovo gorečo ljubezen do Boga, dane so zaradi drugih, katerim najbi prinesle poročilo o Kristusovem odrešenju. Nadškof Teodorovicz iz Krakova vidi gotovo zvezo med dogodki v Konnersreuthu in človeštvom današnjih dni. Vsesplošno sovraštvo vlada na svetu namesto ljubezni. Ljudje zgublajo vsako upanje ter živijo v neprestanem strahu. Zavrgli so križ Kristusov.

Marija na Svetih Gorah

OB ŠTAJERSKO-HRVAŠKI meji, nad reko Sotlo, si je izbrala Marija precej visoko goro za svoj dom. Tej gorski višini pravijo ljudje prav radi starodavne cerkve posvečene Mariji na čast: Svete Gore.

Ob vznožju Svetih Gora je župnijska cerkev sv. Petra pod Sv. Gorami. V to župnijo spada tudi znamenita božjepotna cerkev. Kmalu za vasjo, kjer je farna cerkev sv. Petra, se začne pot strmo dvigati na Svete Gore. Vodi nas nekaj časa po travnikih in senožetih, potem zavije v lep bukov gozd. Prijetno se lahko med potjo odpočiješ pri zidani kapelici Matere božje, od katere je še dobre pol ure hoda do vrha gore, kjer je cerkev. Pri tej kapeli res navadno vsi romarji počivajo in se okrepčajo z bistro vodo ondotnega studenca, ki teče izpod noge Kristusovega križa. Nekdaj je bila voda napeljana prav skozi Zveličarjevo nogo, in zato je dobila kapelica ime "Božja noga". Pri tej kapelici se navadno romarji uvrste v procesijo in gredo med petjem in molitvijo do cerkve. Napovedanim procesijam pride naproti duhovnik.

Ko pride procesija iz gozda malo dalje od kapelice, se odpre lepa planjava, kjer je postavljena lepa in velika cerkvena hiša in mežnarija. Ob velikih romarskih shodih prenočuje v tej hiši tudi do 20 duhovnikov, ki skrbijo za romarje. Vsi sosednji duhovniki so takrat v pomoč na Svetih Gorah, tako iz štajerske kot tudi iz hrvaške strani.

Ko pride romar na vrh Svetih Gora, vstopi pod zvonikom v prostorno cerkev, ki je 32 metrov dolga in 15 metrov široka. Kako lepo so to Marijino domovanje okrasili darovi pobožnih romarjev. Mati božja, ki kraljuje v velikem oltarju, drži v desni roki božje Dete, v levi pa ima

P. ODILO, O.F.M.

žezlo. Veselje nas navdaja, ko vidimo to iskreno pobožnost romarjev. Pred Marijo padejo na kolena, zapoje ji iz polnih src romarsko pesem, navadno gredo vsi kleče okoli Marijinega oltarja. Verska gorečnost raste od trenutka do trenutka. Vidimo prizore, ki nam segajo v dno duše.

Veliki oltar je v tej cerkvi tako bogato in umetno izdelan, da nima enakega vsa slovenska domovina. Okrog Marijine podobe je 52 stebrov in 40 kipov. Poleg stebrov so angeli, ki drže v rokah Zlato hišo, Davidov stolp, Vrata nebeška in Skrinjo zaveze. Drugi angeli igrajo na vsemogoče instrumente. Eni na harfo, drugi na gosli, trobento in orgle. Pred seboj imamo nebeški orkester.

Na Marijinem oltarju vidimo vso Njeno sorodstvo; Davida in njegovega očeta Jeseta, Marijino mater sv. Ano, teto Elizabeto, sv. Joahima, sv. Jožefa, Janeza Krstnika. Nad Marijinim tronom je slika njenega rojstva, nad njo pa je podoba njenega kronanja.

Na obeh straneh cerkve so kapele z oltarji. Stene so poslikane, prav tako tudi obok. Nekatero podobe nam prikazujejo zgodovinska uslišanja, ki so se zgodila na Sv. Gorah. Po stenah je obešenih več zaobljubljenih tablic, podob v hvaležen spomin za uslišanje in pomoč Marijino v vseh mogočih zadevah.

Posebna znamenitost v tej cerkvi je Marijin tron sredi cerkve, ki je obdan z ograjo. Mati božja je v dragoceni svileni obleki. Marija ima več oblek, ki jih menjajo ob raznih praznikih

Prostor, kjer stoji cerkev in vse zemljišče naokrog je bilo nekoč last sv. Eme, ki je bila tam v bližini ro-

jena, namreč na Pilštajnu. V testamentu je zapustila vsa ta posestva Krški škofiji na Koroškem. Že leta 1264 je stala na Sv. Gorah cerkev. Prvotna cerkev je bila gotovo manjša in preprostejša. Toda romarjev je prihajalo na Sv. Gore toliko, da je bila cerkev veliko premajhna. Zato so pozidali okrog leta 1600 sedanjo veliko in lepo cerkev, ki jo je leta 1611 posvetil znani ljubljanski škof Tomaž Hren. Da je bila cerkev še vedno premajhna, da bi zajela vse vernike, dokazuje to, da so morali kmalu, ko so končali novo cerkev, pozidati zunanaj cerkve na bližnjih gričkih štiri kapele; sv. Jurija 1667, sv. Martina 1651, sv. Sebastjana 1647 in sv. Bolfenka 1518. V tej kapeli je bila v onem času služba božja, ko so zidali novo cerkev. Ta kapela sv. Bolfenka je bila v novejšem času spremenjena v Lurško kapelo.

Na Sv. Gore romajo ljudje iz treh dežel; Spodnje Štajerske, Dolenjske in Hrvatske.

Kako smo se imeli

v Titovih ječah (Dalje od strani 9.)

pobili. A so svoj poizkus z življenjem plačali. Pobesili so jih. Besni radi tega poizkusa in misleč, da je to le začetek upora, so dali po vojaško preizkati vse celice in za strah vse kaznjence do krvi pretepsti. Na gručo, ki se je nahajala na dvorišču in so mislili, da se je pripravljala na beg,

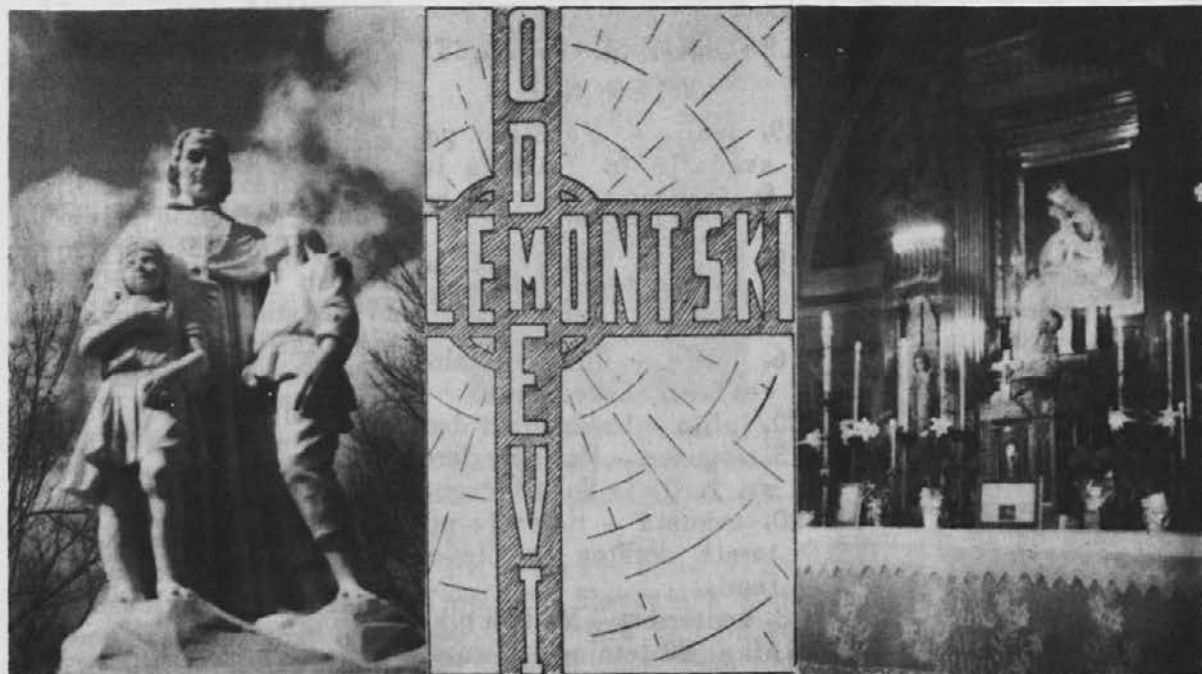
so otvorili ogenj iz brzostrelk. Trinajst je bilo mrtvih in več ranjenih. Spričo tega je težko reči, če so ti prizori naših ječ kaj dosti zaostajali za onimi v nazijskih ječah.

V javno priznanje dobrim dušam pa bodi povedano, da so se ne le domači, ampak tudi drugi radi spominjali, ne le v molitvi, ampak tudi s paketi. Naravnost ganljivo ljubezen so nam nekateri izkazovali s tem, da so se odpovedali lastni večerji, samo da bi mogli nam izdatnejše pomagati. Prepričan sem, da jim bo Bog to naravnost junaško ljubezen bogato poplačal.

To so v glavnih potezah moji doživljaji v Titovih ječah. Gotovo se ne godi povsod in vsem enako. A rožnato gotovo nobenemu. Vsak bi Bogu hvalo pel, ko bi bil zopet svoboden kot sem jaz, ne po milosti tistih, ki so me v ječo pahnili, ampak po zunanjih okoliščinah, ki so tako nanesele. Nisem tega napisal iz maščevanja do onih, ki so mi že itak grenke dni mojega jetništva iz osebnega sovraštva do mojega stanu še bolj grenili. Kakor moji duhovski sotrpini, tako sem tudi jaz vse te žrtve Bogu daroval za te zaslepljene, da spregledajo. In kar sem iz svojega srčnega dnevnika, za katerega le Bog ve, tu izpisal, sem napisal ne da bi me pomilovali, ampak da bi tudi vi molili v ta namen in za svoje duhovne očete, da bi jih trpljenje pojeklenilo, če treba tudi do mučeniške krone."

ROMARSKI ZVONOVI (Dalje od strani 15.)

hrano je treba vedeti, da ne pripravimo premalo, pa tudi ne preveč. Pišite na naslov: Baraga Home, Box 608, Lemont, Illinois... PRITRKOVALCI ZVONOV: Imamo zopet zvonove in sicer tri. Naši bogoslovci so začeli na nje klenkati, pritrkovati, toda izvežbani niso. Zato se pritrkovalci priglasite in pridite, da boste pritrkovali, da se bodo romarjem srca topila od veselja in ginjenja... ŽENSKA ZVEZA ima svoje romanje k Mariji Pomagaj na Ameriško Brezje v nedeljo dne 16. julija in ne kakor je bilo zadnjič poročano 23. julija. Torej en teden po novi maši... FARA SV. ŠTEFANA iz Chicago pride v Lemont na medeni piknik in p. Johnovo 80. letnico tretjega septembra.

NNOVI MOLITVENIK, 'Zdravnik moje duše', za katerega smo zadnjič reklamo delali, bo izšel malo bolj pozno, kakor smo pričakovali. Torej prosimo vse, ki so si ga naročili, da naj malo potrpijo, ker so prišle neprilike, da je šel pozno v vezavo. Kakor hitro bo vezan, ga bomo poslali.

Dne 25. aprila je po obilnem dežju voda prišla čez obzidje našega Blejskega jezera pri groti in stopila tudi na otok Bled.

Dan poprej so bili naši kleriki spustili Čoln v vodo in se po jezercu vozili prvič letos. Za nove Amerikance je bilo to seveda prva vožnja po našem jezercu. Čoln so bili lepo poobarvali.

Sveta pokorščina je Ave

Maria ofisu poskrbela novega pomočnika. Iz Detroita je bil sem poklican mladi pater Atanazij Lovrenčič, ki je zdaj v ofisu uslužben kot tipkar. On bo zdaj nam precej olajšal breme.

Že dolgo nismo pri Mariji Pomagaj na ameriških Brezjah tako lepo obhajali majniške pobožnosti kot letos. Pač zato, ker je samostanska družina tako velika: saj je v Lemontu zdaj 19 duhovnikov, 10 klerikov, 6 bratov in so trije novinci. Potem pridejo še zraven uslužbenci, tako da nas je kar lepo število.

Marijin oltar sta lepo okrasila naša dva novomašnika: fr. Bazilij in Inocenc, tako da je bil ves v lučkah in ves v cvetju. Na poseben način je bila razsvetljena tudi milostna podoba Marije Pomagaj, ki je bila

prej malo preveč v temi, kot se je slišalo od več strani.

Omenjeno mora biti tudi, da vsak dan gori na stotine lučic na stojalih v kapeli. Te lučke so mnogi naročili po pismih. Zanimivo je gledati morje lučk pred Marijo, zakaj vsaka lučka pove tisto, kar je imel Marijin otrok v srcu in namenu, ko je lučko naročil. In vsak dan smo vklepali te namene v naše molitve, ko smo opravljali pobožnost pred majniško Kraljico.

Šmarnice je nam priredil za letos p. Robert, ki je profesor na našem bogoslovju. Tako brihten je v pisanju, da se kar vsede k mizi in napiše.

Bral je pa šmarnice vsak večer naš "najmlajši pater", — kot ga imenuje pater Odilo — 80-letni p. John Ferlin, lemontski čebelar. To pa zato, ker ta mož bož-

ji zna tako lepo in s povdarkom brati. Tudi litanije in blagoslov je imel vsak večer in ob nedeljah in praznikih je litanije celo prepeval. Smo morali občudovati njegovo mladeniško žilavost. Vidite, tako se človek ohrani, če se vse življenje z medom maže.

Še ena posebnost naše majniške pobožnosti je bil naš pevski zbor. Kleriki so kar vsi dobri pevci, pa se jim pridružijo tudi nekateri patri, tako da se res nekaj sliši. Za voditelja pevskega zbora je mladi umetnik p. Vendelin. On bi rad imel nove, električne orgle namesto one škatlje, na kateri zdaj igra. Ni še prepričan, da so najlepše orgle pevski zbor, ubrana pesem. On pač misli na to: mladi se bodo kmalu razleteli iz gnezda in vedno manj pevcev bo, potem bi pa le bilo dobro, da bi kakšne pomanjkljivosti na koro zakril z lepimi orglami. No, saj je še mlad, bo tudi novih orgel še lahko dočkal.

Dne 28. aprila so se naši kleriki peljali gor v Mundelein, Ill., k škofijskemu semenišču, kjer so delali izpite pred ordinacijami. Sedem jih je bilo vse skupaj, pa so vsi kar dobro napravili in so bili jezuitski profesorji prav zadovoljni z njimi.

Naš komisar Father Alexander je 3. maja obhajal svoj god. Bil je tudi god našega komisarijata obenem

LETOŠNJE SLOVESNOSTI V LEMONTU

29. junija – Mašniško posvečenje fr. Bazilija in fr. Inocenca. Posvetil bo škof Rožman.

9. julija – Nova maša p. Bazilija. Govornik: škof Rožman.

16. julija – Romanje slovenske Ženske zveze.

30. julija – Prekmurski dan.

13. avgusta – Romanje fare sv. Jurija iz So. Chicago.

20. avgusta – Romanje oltarjih društev iz Clevelanda.

3. septembra – Medeni piknik; 80-letnica starosti Fr. Johna; blagoslov romarskega doma in Baragovega spomenika; romanje fare sv. Štefana iz Chicago.

in smo ga na slovesen način obhajali. Oče komisar je zjutraj daroval slovesno sv. mašo.

Pri slavnostnem kosilu

je bilo nekaj duhovnikov-gostov, namreč: Fr. Klavdij iz So. Chicago in Frs. Pelagij in Jerome iz Chicago.

Navada je bila pred kratkim vpeljana, da se molitve pred in po kosilu pojejo ob nedeljah in večjih praznikih in tako je torej bilo za komisarijatni god. Po kosilu smo tisti dan peli še lepo frančiškansko pesem k Materi božji:

Ko bo ura zadnja bila,
pridi k nam Devica mila,
pelji nas pred Jezusa,
dobra Mati in Gospa.

Peli smo jo po latinsko, slovensko in angleško.

Po kosilu smo se dali pred samostanom slikati. Sliko lahko vidite na strani 31. Veliko nas je, kajneda.

Father Odilo meni, da tam je res življenje, kjer je veliko mladine. No, zvečer na dan komisarjevega goda je menda mislil, da tudi on spada med mladino in da ima še precej življenja v

Naši kleriki v dežju nesejo na novo pobarvan čoln, da ga prvič letos spustijo v Blejsko jezerce pri groti. Od leve na desno: fr. Valerijan, Nikolaj, Inocenc, Lawrence in Danilo.

sebi. Ko smo bili mnogi zbrani v Baragovem Parku pri groti tisti večer, je z veliko korajžo izzival enega, ki bi se hotel z njim spustiti v tek. Vsi so se mu branili. Pa je kar kratkoma lo zagrabil bogoslovca fr. Marka in mu rekel: "Ti boš tekkel z menoj!" Od enega gabra do enega javorja sta morala teči. Pa dirjala sta kar se da. A mladost je zmagala in starost je bila poražena. Fr. Mark je po mili volji tekkel pred Fa throm Odilom in gledal nazaj na njega in se smejal, tako lahka je bila zmaga.

Oh, mladost ti moja,
kam ušla si, kje si?

V nedeljo, 7. maja, je bil naš fr. Danilo Sedlar v subdijakona posvečen v cerkvi sv. Andreja v Chicagi. Škof Sheil ga je ordiniral.

En teden pozneje, 14. maja, je bil v isti cerkvi od istega škofa v diakona posvečen fr. Inocenc Ferjan, ki bo 29. junija s fr. Bazilijem tukaj v mašnika posvečen.

Imamo štiri kandidate za nižje redove, pa ob tem času ne moremo nič gotovega o njih ordinaciji sporočiti.

O naših dveh novomašnikih lahko marsikaj berete v tej številki. Je pa še tretji letošnji slovenski frančiškanski novomašnik, fr. Alfonz Ferenc, ki je sošolec naših dveh, a zaradi ovir pri begunski organizaciji IRO ni mogel v Ameriko skupno z ostalimi, pač pa ga pričakujemo po novi

Fr. Alfonz Ferenc,
frančiškan-novomašnik

maši.

Fr. Alfonz je doma pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah, ki je dala že celo vrsto frančiškanov. Tudi naš p. Pelagij in p. Atanzij sta njegova ožja rojaka. Zdaj študira v Brixnu v Južnih Tirolah, kjer bo ob koncu junija tudi posvečen, če ga IRO ne bo poslal prej

Mej, kako se lepo polje
po lemontskem jezercu!
V čolnu so (od leve):
fr. Danilo, Nikolaj in
Inocenc.

čez morje. Novo mašo bo zapel v kapeli slovenskih šolskih sester v Rimu, kot pišejo naši rimski sobratje. Želimo mu obilo božjih milosti na pot duhovništva.

Da ne boste v skrbeh, Vam zdaj povemo, da oni trije frančiškanski kleriki, o katerih ste brali v zadnji številki v članku "Ne bodite v skrbeh", so bili ravno letošnji trije novomašniki, fr. Bazilij, Inocenc in Alfonz.

Le kar še enkrat preberite tisti članek. Bo še bolj zanimiv. Povest je resnična.

Rev. Jože Vovk piše takole iz Ely, Minnesota: "Najbrž Vas bo zanimalo, da za nedeljo 11. junija nameravamo 'Novi amerikanci' z Iron Range v Minnesoti napraviti romanje na Baragov grob. Najeli smo bus in nas bo kakih 40. Duhovnika bova vsaj dva - begunca: John Dolžina, sedaj v New Duluth, in jaz."

Mi pa naj opozorimo vse druge Baragove častilce, da bo letošnji škofijski Baragov dan v škofiji Marquette, Michigan, na 4. julija v mestu St. Ignace, Mich. Slovesno mašo bo daroval ondotni škof Noa.

Lani so šle večje skupine Slovencev gor za ta dan in sicer v najetih busih. Letos se ne bodo busi najeli radi gotovih težav, torej naj si vsak zase poskrbi potovanje. Celo jezersko ladjo smo poskusili najeti, pa ni šlo.

- Samostanski firbec

KRAMLIANJE NA ZAPEČKU

ALEKSANDRIJA, EGIPET. – Piše Ana Winter. Častiti gospod! Sprejmite mojo srčno zahvalo za dragi glasnik Ave Maria, katerega sem z velikim veseljem prejela, in upam, da bodo moji sorodniki poravnali. Preveč žalostna bi bila, ako bi je več ne dobivala, ko je tako podučljiv glasnik. To so pridige za nas Slovence, ki smo raztreseni po vsem svetu in prav malo pridig slišimo, pa še te le v tujem jeziku.

Pred prvo vojno sem bila naročena na vse dobre časopise: Dom in svet, sobotni Slovenec, Domoljub in Stadtgotter so mi pošiljali jezuitje iz Dunaja – zelo podučljiv list. Potem so bili pregnani in so mi pisali, naj pošljem naročnino v Holland, in sem res poslala, pa je denar nazaj prišel. Tudi lepe knjige sem imela, pa sem vse razdala v bolnišnice za vojake, ki so bili toliki reveži.

Božja volja je bila, da sem koj po vojski odšla v Egipet. Denar sem ves izgubila in tu sem iznova začela delati, pa hvala Bogu sem bila vedno zdrava in delam še danes pri teh letih, pa nisem nikoli štela koliko ur na dan. Tudi tukaj mi je Bog dal dobre ljudi, da me zakladajo z lepim branjem in to ste Vi tam v Ameriki. Bog bodi Vas plačnik! Jaz pa tudi skrbim, da drugi berejo. Posojujem na toliko krajev, ko pridejo nazaj, pa zopet jaz začnem brati in se mi zdi, da so novi in tako so to zasluge Vaše, ki tako lepo pišete.

Častiti gospod, saj mislim, da ne bode hudi name, ko Vam pošljem slike od Terezije Neumann. Morda teh nimate. Vam

moram pa še povedati, kako so te slike prišle v Egipet. Smo bile Slovenke, to nas je bilo ene šest, in smo šle v Jeruzalem eno poletje in tam smo se spoznale z več gospodi duhovniki. Bil je tudi en češki duhovnik, ki se je zelo vnel za Terezijo. Bil je en dober gospod. Ko je odhajal, je bil pa v skrbeh, ker si je naročil snuf (tabak), pa ni prišel pravočasno in revež je moral oditi. In me Slovenke smo mu obljubile, da ga mu pošljemo. Pa ni bilo dovoljeno in smo ga vzele, da ga pošljemo iz Egipta, pa tudi tu ni šlo drugače, kot da smo ga dale v pisma, seveda malenkost. Pa gospod je bil zelo vesel in nam je poslal slike od Terezije Neumann. In jaz jih pošljem v Ameriko, ko vidim, da se tudi tam zanimate za Reziko.

Ko berem Vaš glasnik in Am. Domovino, pa večkrat berem ime 'Dr. Kraljič' in se spominjam, ko smo bile v Jeruzalemu, je bil tudi en gospod, ako se ne motim, Kraljič, pa ne vem, ali je bil doktor, ker je že davnaj in med tem časom je že lahko postal doktor ali pa še škof. Ako je pravi, Vas prosim, izročite mu pozdrave od nas Slovenk iz Egipta, ki se ga spominjamo, kadar beremo Vaše časopise.

KHARI, INDIJA. – Piše J. Poderžaj, jezuit-misijonar: Prečastiti o. urednik! Najprisrčnejša hvala za zanimivi Koledar Ave Maria 1950, poln lepega berila in slik, ki se jih drugod ne dobi. Ne vem, komu naj se za Koledar zahvalim, če ga je poslalo uredništvo samo, naj pa urednik sprejme iskreno zahvalo.

Lansko leto mi je nekdo med drugim poslal par številke Ave Marije, ki so bile tudi zelo zanimive in mi je žal, da nisem mogel nadaljevati zanimivega opisa nekega kitajskega misijonarja (P. Rudolfa). Pustil sem ga nekje na poti iz Rima.

Indiji je bilo dozdej še prizanešeno, čeprav so se svoj čas hude reči dogajale. Upajmo, da bo dežela, ki praznuje svoj največji praznik na praznik Vnebovzvetja 15. avgusta, po Marijini priprošnji znala obdržati mir in se počasi približati tudi pravi veri. Molimo za to.

MOLINE, ILL. – Piše **Jakob Bučar**: Predragi moji očetje vsi v Lemontu in tudi moja dobra Mati Marija, ki jo imam vedno pri meni na steni. Ona je mene že tri pota otela smrti. To prisežem in prosim Vas, da jo tudi Vi zahvalite za mene, dragi moji, in tako tudi častiti gospod Rožman, saj sva oba iz enega okraja.

JOLIET, ILL. – Piše **Uršula Ambrose**: Častiti očetje! Prosim malo prostora na Zapečku. Jaz moram priznati, kako sem počasna se zahvaliti Mariji Pomagaj. Tako čas beži, da sem že tretjič zbolela, ne da bi se enkrat zahvalila. Ko sem zbolela 1948, sem obljubila, da se bom zahvalila, in predno sem obljubo spolnila, sem v drugič zbolela in sedaj že v tretjič. Sedaj pa ne bom čakala, da bi se do kraja pozdravila. Se že naprej zahvalim in, kar sem zamudila, se zahvalim naši dobri Materi Mariji Pomagaj za vse prejete dobrote, kar sem jih prejela iz njenih rok.

Še to moram zapisati, kako sem bila vesela, ko sem videla v Chicago papirju (Chicago Tribune, 2. aprila) Marijo Pomagaj, oziroma lemontsko cerkev. Ko ne morem tam, sem jo pa videla na sliki, kakor vsaki mesec prihaja Marija Pomagaj. Je res lepo berilo, da ne bi smel nobeden brez njega biti, če le količkaj zna po slovensko.

SAN FRANCISCO, CALIF. – Piše **John Bartol**: Cenjeni! V februarški šte-

vilki je bilo označeno ime med umrlimi naročniki Jakob Pajnich, Richmond, Calif. Nam je uganka, kje ste to poročilo dobili. On je še živ in tudi naročnik ni še nikoli bil. Kolikor on ve, ki stanuje tam že čez 30 let, tudi ni družega s tem imenom. Prosim, da to popravite.

(Tudi mi ne vemo, kako je to ime prišlo med umrle. Naj nam odpusti on, ki smo ga hoteli v grob spraviti. – Ured.)

OKLAHOMA CITY, OKLA. – Piše **John Bizol**: Častiti očetje v Lemontu, Ill.! Veseli me brati v Ave Mariji zgodbo o Materi božji na Sveti Gori. Ko sem bil mlad fant, sem jo slišal. Mlada 14-letna deklica je bila, oče in mati sta ji umrla, pa pustila sta ji nekaj zemlje, dve mladi telici in leseni voziček in je obdelovala zemljo. To je bilo takrat, ko so začeli zidati cerkev na Sveti Gori.

Neko nedeljo je deklica slišala župnika, ki je naznanil in prosil narod, da naj nosijo kamenje iz doline k zidarjem. Ta mlada deklica se je pripravila, da bo šla v ponedeljek zjutraj tudi ona po kamenje. Nakrmila je telice, namazala voziček in imela sama zajutrek. Zapregla je telici na voziček, napravila križ pred

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu
klubu sledeči:

JOSEPH KNAPFELC, Lemont, Ill.
REV. ANTON MERKUN, Barberton, O
JOSEPHINE MARTINČIČ, Joliet, Ill.
JOHANA KNAUS, Chicago, Ill.
KATHERINE JAKŠIČ, Cleveland, O.
URSULA PIRC, Braddock, Pa.
JOHN ŽELEZNIKAR, Chicago, Ill.
ANNAMAE PETROVIC, Chicago, Ill.
Mr. Mrs. JOHN HOZIAN, Chicago, Ill.
Mr. Mrs. STEPHEN BALAZIC, Chicago, Ill.

telicami. Prišla je v kamnolom in se ustavila s telicami in vozičkom pri velikem kamnu, ki so ga pustili tam radi teže. Bil je lep, nalašč za vogelni kamen. Deklica pozove može kamnoseke in pravi: "Pridite sem in denite ta kamen na moj voziček." Prišli so in deli kamen na voziček, brez da bi kaj opazili in deklica gre gori na Sveto Goro. Ko pride na vrh do zidarjev in vidijo kamen, eden pravi: "Le sem, mladenka!" Pripelje ga tja. Zidarji ga ogledajo, napravijo prostor na vogalu in ga vzdignejo in polože na mesto. Gospod župnik je bil tam, ko je videl kamen na vogalu postavljen, in so se mu oči odprle in vsem drugim. Ustavili so z delom in slavili Boga in Marijo in molili.

To je moja zgodba, častiti oče.

za naše pokojne naročnike

KATHERINE TOMAC, Girard, O.
 KATHERINE KRAL, Cleveland, O.
 IGNAC ZUPANČIČ, Pueblo, Colo.
 AGNES KRANTZ, Barberton, O.
 BLAŽ PETRICH, Cleveland, O.
 CHARLES JARTZ, Cleveland, O.
 JOSEPHINE PERPAR, Cleveland, O.
 BLAŽ BOLDAN, Cleveland, O.
 CLARA BUCAR, Joliet, Ill.
 MARY SEDEJ, Cleveland, O.
 HELEN MALLY, Cleveland, O.
 FRANCES KOVAČIČ, Cleveland, O.
 THOMAS ARKO, Cleveland, O.
 JOHN LUSTIG, Thompson, O.
 FRANCES HOČEVAR, Grand J'ct'n, Colo.

Bog jim daj večni mir!

GARY, IND. – Piše N.N.: Častiti bratje frančiškani! Vam pošiljam pismo iz starega kraja od moje sestre in to silno žalostno. Želela bi, da bi, ako imate toliko prostora v Ave Mariji, to uredili v pisemni sekšen in da izberete iz tega pisma, kar se Vam zdi pripravno.

Tako se glasi njeno pismo:

"Danes je velika nedelja. V soboto zvečer nismo imeli nič procesije; bila nam je prepovedana. Ali se spomniš, kako je bilo včasih lepo v tej procesiji, ko smo hodile s svečami v mraku in toliko lučic. Danes pa nič, prav nič. Kakor tudi krsti, poroke in pogrebi – vse to se tem bolj ovira.

"21. maja je oznanjena birma. Ali bo smela biti ali ne, se bo že izkazalo. Tudi velikonočna procesija je bila oznanjena in nazadnje ni smela biti. Čuden je ta napredek. Če je bolj lačno in revno, bolj je napredno, oziroma divje.

"Veš, pri nas se prazniki več ne drže. Se ne smejo. Kakor vsaki dan morajo uslužbenci na delo. Sedaj so začeli odpuščati iz služb bivše žandarje in finančarje.

"Zelo me je skrbelo, kako bom čez leto kuhala tečno hrano, ker nimam masti, pa sem že dobila od Tebe, Ti naš dobri Jožef egiptovski, da mi pošiljaš mast in meso.

"Pomlad je letos zelo zgodnja. Prva salata in paradižniki so prilezli iz zemlje že na Jožefovo. Tudi česen in čebula že klije iz zemlje."

RIM, ITALIJA. – Piše p. Hugo Bren, Na belo nedeljo smo rimski Slovenci privedli skupno svetoletno romanje od bazilike do bazilike. Bilo nas je preko sto. Začeli smo pri Mariji Veliki in končali ob grobu sv. Petra. Tujci so z zanimanjem poslušali pete litanije z mnogimi odpevi v Marijini baziliki in druge naše lepe pesmi, ki smo jih s posebnim ganotjem prepevali ob grobu sv. Petra in z mogočnim glasom molili za naše škofe in duhovne sobrate ter ves slovenski narod, da bo vsegdar trdno stal na Petrovi

skali kot doslej. Ob njej si bodo vsi njegovi protivniki razbili svoje glave, kot vedno. Mi pa bomo zmagoslavno zapeli: Kjer je Peter, tam je skala!

VIRGINIA, MINN. — Piše **Mrs. M. Štukel**: Predragi očetje frančiškani! Bodite mi lepo pozdravljeni na tistem lepem hribčku. Enkrat sem bila pri Vas pred tremi leti. O, kako lepo je tamkaj! Imate lep dom in posebno Vaša kapelica Marije Pomagaj je jako lepa. Ne morem pozabiti Marije, vedno se je spominjam. O, da bi ona nas vseh pripeljala v sveta nebesa.

MILWAUKEE, WIS. — Piše **Antonia Hudaes**: Častiti očetje frančiškani! V fe-

bruarski številki sem videla Vašo družino, Vaše študente in Vaše očete. Oni čisto ta mali se mi zelo dopade, videti je brihten in priden fant.

Kam ste poslali Vašega malega psička? Mogoče na pocitnice? Kje ste dobili malega vanderčka s punklčkom na rami? Je videti prav vesel in zadovoljen. Si tako veselo prepeva, da mu note kar naproti letijo.

Kam boma vandrata, vanderček moj?
Čez planinčice in dolinčice, vanderček,
vanderček moj!

Imeli smo v velikonočnem času en mali misijon. Misijonar Father Alexander Urankar so lepo povedali, da če človek

Tu vidite sliko številne lemontske redovne družine, ki je bila posneta dne 3. maja, na god našega komisarja, preč. Fathra Aleksandra (v prvi vrsti, tretji od desne).

umrje, so hitro sorodniki pri njem in se pogovarjajo, koliko je zapustil. Tudi angeli pridejo in pogledujejo, koliko dobrih del je napravil, da grejo za njim.

Lepe in resnične so te besede, vse drugo pa ostane na svetu.

Oprostite mi moji pisavi. Čudno mi je tinta nagajala.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI!

DAR LISTU--Po \$5: Mr. Mrs. J. Hozin; po \$2: A. Kosir; po \$1: A. Hudales, Tenbernik, M. Lauricki, M. Maras, M. Perusek, M. Fink, T. Kastigar, T. Babic; po .50¢: M. Thompson, R. Gorjanc, A. Picely, J. Petrovic, M. Habjan, F. Horzen, A. Pluth, F. Vehar, J. Lowe; po .25¢: J. Fraus.

ZA SEMENISČE IN DRUGO--Po \$10: M. Polajnar; po \$5: Mrs. J. Rauch, J. Zaman, A. Braeger; po \$3: J. Perusek; po \$2.50: A. Boncha, J. Barbes; po \$2: J. Canker, F. Canker, Z. Kosen; po \$1: J. Skufca, J. Kebe, J. Leskovec, A. Panjan, H. Preotle, M. Florjance, S. Kozer; po .50¢: J. Kalcic; po .25¢: J. Fraus.

ZA BARAGOVO ZVEZO--Po \$5: St. Agnes Ct. No. 307; po \$4: Drustev Mar. Cist. Spocetje Chicago, Ill., A. Beehler; po \$3: F. Koprivnik; po \$2.50: M. Smole; po \$2: Mr. Mrs. Gregorich; po \$1: J. Kebe, L. Pancar, A. Rohl.

ZA ROMARSKI DOM--Po \$10: J. Hozin, S. Balazic; po \$5: Rev. A. Mrkun, J. Martincic, J. Knaus, K. Jaksic, U. Pirc, J. Zeleznikar, A. Petrovic, J. Knafelic; po \$3: M. Habjan, M. Sterbenz; po \$2.50: A. Lim; po \$2: T. Chapec, A. Ursic; po \$1: M. Pihne, N. N.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA--Po \$50: F. Kozina; po \$20: J. Knaus, M. Stralka, M. Zaletel, M. Knaus; po \$10: A. Boldan, J. Stepic, M. Hocevar, M. Tegelj, M. Femus, A. Kegl; po \$4.50: M. Klun; po \$3: J. Velich; po \$1: M. K. Kostelec.

ZA LUČKE--Po \$15: F. Gorenz; po \$12: M. Ciber; po \$10: A. Bukovec, J. Cimperman, M. Maniza, A. Shmuck, J. Barbes, M. Jacklic, N. Hafman, I. Petrinic, A. Springer, F. Pirs, A. Bencin, M. Kocevar, M. Kostelic, J. Poljak, J. Gruden, A. Krall, R. Glazar, M. Flajnik, C. Perme, F. Baraga, J. Bovitz, J. Perusek, M. Yenc, L. Simonelic, J. Rodina, A. Korelc, F. Anzicek; po \$7.50: L. Srebernak; po \$6: A. Komich, J. Vidmar, F. Jancar, A. Jalovec, M. Mencinger; po \$5: M. Sajovic, M. Hribar, A. Braeger, F. Trampus, M. Osterman, M. Cekada, E. Ule, A. Zagar, F. Turk, M. Frank, G. Zallar, J. Stepic, J. Strohen, V. Belec, M. Zunich, M. Kobe, M. Kuhar, F. Vivic, J. Skufca, A. Virant, J. Bradach, M. Dolinsek, T. Zorc, A. Ellenich, K. Lopic, A. Logar, M. Mutz, L. Simoncic, J. Modic, C. Marolt, J. Jager, J. Bradac, M. Hocevar, M. Sustarsic, J. Ponkvar, J. Knaus, J. Hocevar, M. Struna, M. Spehar, A. Kozjek, A. Holst, F. Kalan, C. J. Arch, A. Habjan, J. Rauch, R. Persche, F. Sever, M. Moretz, K. Judnic, J. Jelencic, J. Perse, A. Setnicar, T. Kozar, M. Habjan, J. Major, M. Pavcek, M. Smole, J. Persin, J. Lozar, M. Sutolovic, J. Gornick, M. Murn, A. Svirgel, A. Boldin, A. Smarker, M. Golobic, A. Zakrajsek, H. Dolinar,

M. Zajc, J. Secnik, G. Polajnar, A. Udovich, R. Smole, M. Perusek, F. Gregorcic, A. Ferk, F. Leban, F. Maleckar, L. Yeager, J. Atzenbek, J. Perko, A. Sustar, A. Hocevar, J. Strah, A. Tomazin, A. Unedic, Mrs. Feuce, K. Eppich, J. Ray, M. Zupancic, M. Vihtelic, U. Tauchar, M. Levar, A. Anzur; po \$4.50: A. Zokal; po \$4: F. Petric, J. Cankar, M. Madronich, A. Barborich, A. Mozina, F. Roitz, M. Knaus, U. Strubel, M. Vidmar, C. Klaus, M. Luznar, J. Budan; po \$3: J. Zuzek, F. Tomsa, K. Subic, T. Pasich, F. Kovacic, J. Fillips, J. Kosmerl, M. Butala, M. Mahkovec, F. Sterle, A. Likan, V. Kus, J. Nousek, F. Pogacnik, J. Krumberger, T. Jevnik, K. Triler, J. Mivc; po \$2.50: P. Arnez, A. Picely, J. Hocevar, A. Stepanich, F. Mivsek, A. Kovacic, A. Kobal, J. Rus; po \$2: M. Schifrer, L. Mladic, J. Gregorcich, A. Madric, M. Zott, T. Kastigar, J. Stampfel, F. Bittence, M. Noda, A. Coff, C. Zagar, J. Polz, A. Masel, J. Erjavec, M. Grahek, A. Peterlin, T. Plos, R. Matkovich, M. Starha, J. Hren, A. Nemgar, B. Zankar, J. Robich, T. Luzar, A. Korosec, A. Gale, A. Pogacnik, A. Zadnik, J. Simec, M. Lauriski, J. Bojanc, J. Brodnik, J. Cesar, A. Zupancic, M. Skerjanc, T. Mozic, C. Pristopec, A. Gorkos, L. Dolinsek, J. Krabec, J. Skerl, M. Komp, J. Kebe, M. Zugel, M. Zott, L. Pancar, J. Martincic, B. Evans, M. Zupancic, M. Chervan, C. Mrezar, M. Habjan, J. Dobravec, A. Keller, N. Tomec, M. Palcic, L. Fon, J. Korencic, A. Panion, B. Ancel, A. Sternisha, A. Stoper, M. Bulich, L. Kozelj, M. Cercek, F. Horzen, K. Toporis, J. Skufca, C. Smrekar, A. Prijatelj, T. Trobentar, R. Simenc, A. Urbas, M. Balkovec, J. Urbancic, A. Pluth, M. Ganele, M. Mlinar, M. Tuskar, F. Tratnik, F. Tomsic, A. Krulc, R. Pozlep, U. Lovko, F. Smrekar, J. Horvat, C. Brodarich, H. Podpadek, A. Zupancich, M. Kremenec, T. O'Koren, M. Pogon, K. Radez, J. Zabukovec, Haffner, F. Brezovar, M. Zagar, J. Trost, K. Novak, M. Brezar, A. Baznik, R. Klemencic, M. Jersan, H. Galicnik, F. Zaler, M. Penc, F. Verhovc, A. Oratch, F. Kosir, M. Kompare, M. Pavich, F. Ulcar, J. Zakrajsek, C. Boyce, F. Kocjancic, A. Gall, J. Logar, J. Per, F. Petrich, A. Urbancic, F. Krebelj, P. Kure, F. Vidmar, A. Sintic, J. Barborich, J. Penne, F. Kastigar, L. Kozuh, S. Tusnar, F. Perme, A. Vene, J. Prisel, V. Kolar, H. Petkovsek, M. Mihaljevic, F. Zadnik, J. Somrak, F. Perme, M. Skulj, K. Gollnar, A. Rus, M. Lovko, A. Burja, F. Cerar, J. Puhek, A. Rebol, S. Nedelko, M. Grezeta, E. Brezovsek, F. Vidmar, J. Bizal, K. Petrovic, M. Kromar, A. Chagnik, V. Murata, A. Zupancic, M. Trusnik, M. Krajnc, K. Jeglic, J. Sedmak, L. Mehlin, J. Velich, M. Sterbentz, M. Sivic, F. Flajnik, A. Susman, C. Traven, M. Rafold, A. Koncon, M. Kozoglav, F. Shega, V. Lukezic, F. Levstik, R. Gabrielic, J. Kalcic, A. Skolar, V. Pogacnik, M. Ambroz, R. Bahor, J. Udovic, F. Pozar, J. Fink, A. Moonich, L. Oresnik, F. Marolt; po \$1.50: A. Brankovic,

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI!

M. Marino, J. Boben, J. Gall, J. Brezovec, P. Klobucar, F. Arh, M. Hribar, H. Stutz, J. Leskovec, J. Rogelj, R. Gorjanc, A. Kocevar; po \$1: J. Poje, F. Posludensek, M. Smedic, A. Hocevar, A. Bartol, M. Papish, M. Kresevic, F. Unetich, J. Lowe, H. Fonda, A. Komin, H. Vajk, C. Pobega, M. Zaletel, M. Mohorko, M. Kranz, J. Makovic, A. Kegel, A. Mozina, J. Petkovsek, J. Paukovic, A. Mavec, Zbasnik, A. Gale, J. Kmet, A. Miklavcic, H. Turk, J. Berglez, J. Anzicek, F. Cankar, M. Adams, A. Galin, M. Glivar, B. Prus, M. Stariha, J. Eiler, M. Supancic, A. Sustar, A. Tanko, T. Fifolt, L. Rozman, M. Seltz, A. Nengar, J. Filipic, A. Kodrich, C. Bartel, F. Volk, M. Fusar, M. Stariha, M. Skalar, J. Kobal, J. Peterka, M. Perko, L. Prah, F. Sardoch, F. Snyder, N. N., J. Vidmar, F. Zupec, A. Krajacic, R. Krall, M. Stenard, K. Kambic, I. Zalar, A. Majerle, F. Gerschman, F. Ambroz, C. Govednik, I. Fraus, M. Skulj, U. Ambrose, N. Gregoras, H. Preotle, Tomsic, J. Mesojedec, I. Korosec, J. Erlach, G. Malaker, J. Stimec, T. Potokar, J. Marolt, A. Markoja, M. Krebs, F. Vehar, H. Breski, M. Rus, A. Glatz, K. Gernovsek, M. Spolar, K. Jaksic, S. Tomazin, A. Verbic, Z. Oven, M. Delak, J. Pazal, T. Miketic, V. Blatnik, F. Cerar, F. Stanonik, A. Boncha, D. Sustarsic, M. Tezak, Mrs. Jerikovskiy, K. Gersic, R. Kocevar, E. Pakis, F. Lavrich, J. Legan, G. Rosc, I. Sustarsic, A. Gorisek, M. Tomsa, F. Tegel, M. Godec, S. Stercer, M. Zeitz, A. Breznich, M. Gomick, M. Meznaric, F. Zajc, F. Pajk, J. Pintar, J. Leskovec, J. Novak, A. Majer, M. Selak, Alduk, J. Mihelcic, M. Marino, P. Stmad, J. Sever, M. Lokar, J. Bahorich, F. Sterle, F. Segar, M. Zele, U. Muren, H. Weber, A. Kuznar, C. Vrasich, J. Papesh, F. Laurich, M. Tolar, J. Beljan, P. Podgomik, G. Muhic, F. Dornik, M. Pristavec, M. Vidmar, M. Marosh, J. Shiltz, L. Gabelsek, H. Stampfel, M. Klinar, M. Pristav, L. Letonia, J. Fugina, T. Prost, P. Majerle, A. Stupnik, M. Perusek, F. Gradishar, M. Koklic, R. Vovk, M. Polajnar, J. Zaman, M. Pakdz, F. Kral, H. Schneider, F. Hrela, R. Novak, M. Stampfel, A. Ulrich, F. Zerovnik, F. Muren, M. Perusek, J. Sustarsic, M. Gornik, T. Sulzer, M. Maras, M. Levar, A. Skala, K. Kosmatin, C. Stark, M. Velikonja, M. Jasnar, J. Grdina, J. Jenko, M. Betschie, M. Mulich, F. Valencic, F. Grmek, J. Pasdertz, J. Makovic, R. Mivsek, J. Tomac, F. Lustik, A. Shver, M. Artach, A. Kostic, F. Zainer, F. Fink, G. Benedick, G. Jurjovec, A. Pelcic, J. Mesojedec, A. Novak, F. Augustine, C. Smolic, F. Culek, L. Smrekar, A. Snyder, A. Knaus, U. Krzianik, J. Petrulich, J. Mohar, J. Kocjan; po .50¢: M. Knaus, M. Volkar, M. Oblak, J. Masick, F. Avsec, J. Pauc, F. Simelar, J. Rojer, M. Zelko, J. Kascak, L. Waldermajer, N. Vranichar, M. Clep, T. Hiti, J. Stefancic, A. Retelj, G. Urbas, F. Prelog, V. Siana, M. Urbancic, C. Steblaj, A. Gostic, M. Knaus, M. Evetz, A. Malovasic; po .25¢: A. Remec.

Prost, M. Setnicar, M. Kalar, M. Skolar, M. Gomik, T. Chapec, F. Petric, J. Kalcic, J. Shircel, F. Fink, M. Lebar, J. Jancar, M. Grahek, A. Braeger, E. Ule, A. Kovacic, J. Hocevar, M. Sianovic, M. Kuhar, A. Cukjati, M. Delak, M. Skalar, C. Remec; po \$4.50: N. J. Vranichar; po \$4: J. Kocjan, U. Cmkovic, L. Planinc, N. N., Mr. Mrs. Sever, Mrs. Poljak, M. Furar, J. Peterka, F. Snyder, G. Malakar, A. Boldin, K. Gernovsek, P. Cemazar, M. Selak, J. Pinter, J. Skufca, M. Pristow, J. Shiltz, L. Gabelsek, F. Muren, T. Sulzer, J. Dolinar, M. Kovac; po \$3.50: M. Vidmar; po \$3: R. N. A. H. 453, J. Novsek, R. Gorjanc, A. Masel, F. Odlasek, A. Premetz, J. Erjavec, J. Robich, P. Laurich, N. Tomec, K. Toporis, F. Tomsic, F. Smrekar, F. Sever, F. Ulcar, V. Kalaz, A. Rus, J. Strunge, J. Kepic, V. Pogacnik, M. Ambroz, A. Bartol; po \$2.50: F. Straus; po \$2: F. Zajc, Druz, Cemazar, K. Nasembemy, Michaelson, Mrs. Debeljak, S. Hozer, F. Novak, L. Rozman, J. Lowe, M. Florjanec, M. Slvic, Mrs. Feuce, A. Brankovic, V. Siana, M. Glivar, F. Volk, A. Kodrich, M. Seltz, G. Urbas, J. Filips, J. Bratush, J. Stefancic, M. Misica, F. Gerschman, A. Zokal, J. Stimec, J. Lupin, M. Klucvsek, M. Brezar, F. Tegel, A. Breznich, M. Gomick, M. Meznaric, A. Panion, B. Ancel, J. Bradac, M. Habjan, L. Fon, M. Zelko, J. Grdina, M. Laurich, M. Pirc, J. Petrovcic, M. Dragovan, M. Stukel, F. Pogacnik, L. Margon, A. Picely, J. Rogelj, K. Triller, T. Kastigar, M. Princic, K. Kastelec, U. Ambrose, J. Mivc, A. Novak, F. Trselich, J. Kocjancic; po \$1.50: A. Boncha, H. Pakiz, M. Kozel, C. Govednik, J. Sedmak, A. Mavec, J. Lipic, F. Bucar; po \$1: M. Suulovich, Stonich, M. Novak, F. Unetich, M. Kresevic, A. Trenbenk, Z. Kosen, H. Vajk, M. Evetz, M. Smrekar, J. Makovic, M. Stariha, P. Prah, F. Zaler, F. Verhovec, T. Pobjkar, M. Bolka, Mrs. Bosljancic, B. Karlinger, F. Poje, F. Roltz, A. Zupacich, K. Gersic, R. Kocevar, T. Luzar, J. Legan, A. Pluth, A. Kosir, M. Mozina, F. Petric, M. Madronich, H. Zore, G. Muhic, J. Cesar, F. Arh, A. Pogacnik, M. Stampfel, M. Zerovnik, M. Klun, A. Peterlin, M. Hribar, A. Nengar, M. Usnik, M. Velikonja, J. Gregorich, M. Lautar, C. Smolic, M. Znidarsic, J. Adamic, M. Knaus, A. Mihevc.

Zahvale

Zahvaljujejo se nebeskemu Očetu, presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu in sv. Antonu za prejete milosti in dobrote:

Joseph Bahorich, Frances Holst,
Frank Ulčar, Frank Gregorich,
Frances Perme, Mary Siez,
A. Miklavčič, Mary Stariha,
Mary Kresevic, Mary Madic,
Marija Škrjanc, Mary Skalar,
Poldica Podgornik.

ZA SVETE MAŠE—Po \$100: C. Buchar; po \$60: J. Mally; po \$40: Mrs. Colence; po \$30: A. Kepsic, Rev. M. Cepon; po \$20: A. Boldar; po \$12: J. Jevnikar; po \$10: Mrs. Hladnik, C. Vidmar, C. Mihelcic, M. Rosenberger, J. Mihelich, M. Sajovic; po \$8: J. Knaus; po \$6: J. Bistan, F. Sardoch, M. Haklin, F. Sterle, A. Kobal, A. Krulc, N. Kedic; po \$5: Dr. Masic, M. Racik, F. Videtich, Silet, R. Versiz, M. Picely, A. Perusek, Mrs.

CENIK MOLITVENIKOV DEVOCIONALIJ

1. Slovenske molitvenike imamo:
ZDRAVNIK MOJE DUŠE, vsebuje skoraj 400 strani, tiskan z debelimi črkami in zato zelo priporočljiv za starejše ljudi, z rdečo obrezo..... \$ 1.75.
DRUŽINSKI MOLITVENIK, z manjšimi črkami, mehкими platnicami in navadno obrezo - namenjen posebno za take, ki imajo dobre oči..... \$ 1.00.
OBREDNIK III. REDA, s papirnatimi platnicami.. \$.50
2. Imamo v zalogi tudi ROŽNE VENCE različne vrste in barve. Cena od 50¢ (za otroke) do \$ 3.50.
3. Pri nas lahko dobite tudi pripravo za duhovnika, ko pride bolnika previdet. Ta priprava je v obliki križa, ki se lahko na steno obesi, ko ni v rabi. Znotraj tega križa so spravljene svečke, steklenica za blagoslovljeno vodo in bombaž. Dvojna cena: \$ 3.00 in \$ 5.00.
4. Nadalje imamo druge raznovrstne devocijalije, kot na pr. kipe, svetinjce, verižice, posodice za blagoslovljeno vodo, itd.

AVE MARIA PRESS

BOX 608

LEMONT, ILLINOIS

SLOVENSKI STARŠII

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali REDOVNI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo tukaj pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu ta oglas, ki je tudi v angleščini napisan, da ga lahko sam vidi in bere. Najlepša Vam hvala!

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene parentage, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscan Fathers at Lemont, Illinois. For full particulars write to:

Very Rev. Commissary
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois